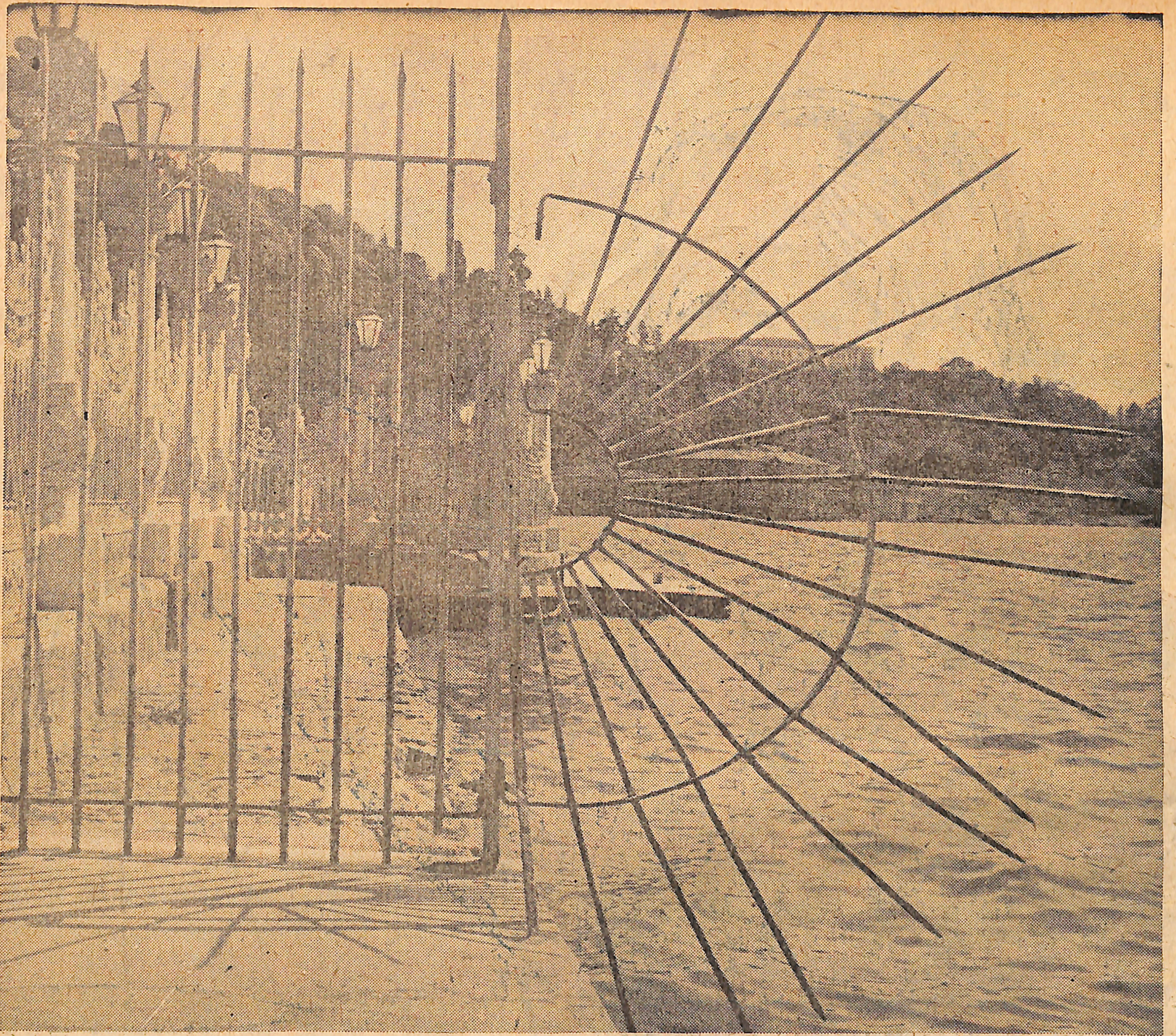
Akbaba

Başol — Öbür kefesine mi ne koyacağım?.. Ne bir gram eksik, ne bir gram fazla...

Her tedbir emniyet için...

Tasarruflarınızı İŞ BANKASI'na yatırmakla paranızı emniyet altına alır... aynı zamanda senenin en zengin çekilişine katılarak değerli bir ikramiye kazanma şansını elde edersiniz. Ve üstelik, % 6,5'a kadar faiz alırsınız.

10 Ağustosa kadar İş Bankasında topladığınız tasarruflarınızı muhafaza ederek yılın üçüncü çekilişine katılınız

Bu çekilişte:

15 APARTMAN DAİRESİ
2 ADET 100.000 LİRA
25 ADET 5.000 LİRA
25 ADET 1.000 LİRA
ve 3300 kişiye
çeşitli para ikramiyeleri

Vadesiz hesaplarda her 200 liraya vadelilerde her 100 liraya ayrı bir kur'a numarası

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

d-727

Faal. 1771/45

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

SAHİP VE BAŞYAZARI : Yusuf Ziya Ortaç

YAZI AİLESİ : Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Vâ - Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Yaşar Özen, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Örsan Öymen, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ : Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden : Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer : Ercan Matbaası

Kapak baskısı : Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ : Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 Daire : 3.

İLÂN FİATI : Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.

Cilt : 1 — Sayı : 5

YIL : 38

31 Ağustos 1961

Telefon : 22 18 11

Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

FÜCCETEN

Benim yaşdaşlarım gibi Türkçeyi Arapça ve Farscanın yardımı ile öğrenmeyen bugünkü kuşak, sanırım «fücceten» i bilmez. Tek kelime ile «ansızın» demektir.

Fücceten, Osmanlı basınında sık sık ölüm haberleri üstünde görülürdü: Fücceten vefat!.. Adamcağızın kalbi mi durdu, beyin damarı mı çatladı, ölümün tek nedeni vardır: Fücceten!

Osmanlıca Türkçe olduktan sonra, bu kelime yaşayan dilden çıktı. Ama yaşanan hayata girdi. Şimdi etrafınıza bakınız, her şey fücceten-dir!

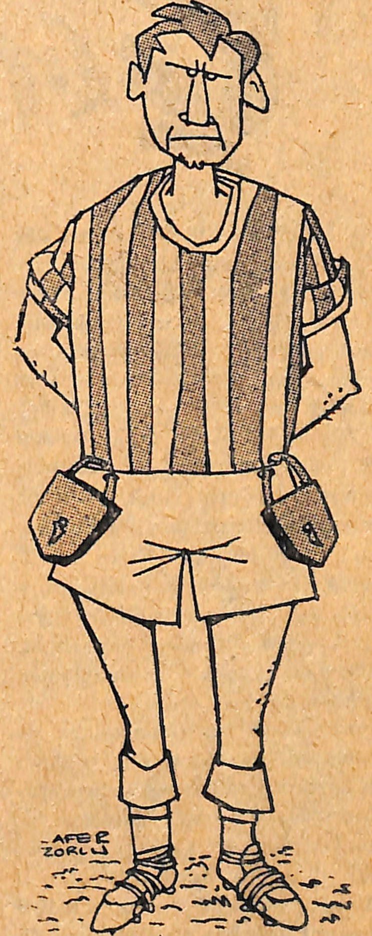
İşte sayın General Ragıp Gümüşpala: Silâh arkadaşlarının anlattıklarına göre, gençliğinde, hattâ yaşlılığında at üstünden inmez, canlı, uyanık, hırslı bir askermiş. Şöhreti, sadece ordu çevresinde.... Günün birinde fücceten politikaya geçti, fücceten parti kurdu, fücceten A. P. lideri oldu...

Kendisine büyük bir saygı ile sorsak: Paşam nerden çıktın? Hangi tecrübelerin çarkından geçtin? Memleket idaresi, dünya politikası üstüne ne okudun? Ne düşündün? Ne yaptın?.. Bizi değil, kendisini bile kandıracak bir cevap veremez!

Demokrasi dünyasında, kürsülerin imtihanından geçmemiş, söz meydanlarının eri olmamış, basının, parlâmentonun meçhulü bir insan, fücceten lider olsun... Böyle şey görülmemiştir.

Hele bu fücceten liderin, üç aylık politika çabasından sonra fücceten seçimleri kazanmasına, fücceten iktidara geçmesine, fücceten bir memleketi, bir milleti idare etmeğe başlamasına... Aman yarabbi, biraz daha düşünürsem fücceten öleceğim!

Fenerbahçe Kulübü, futbolcularına sezon içinde evlenmeyi yasak etti. (Gazeteler)

YAZISIZ!...

Fenerbahçeli CAN ve ŞEREF İtalyada...

CAN ve ŞEREF — Eh, biraz da İtalyayı canlandırıp, şereflendirelim!...

Pekiii, politika hayatımız böyle de başka işlerimiz pek mi hesaplı, kitaplı, temkinli?..

Para nasıl birikir, bilirsiniz: Bir sermayeyi, bilgi ile, sabırla, temkinle işleterek... Damla damla...

Hayır!.. Son yılların milyoner çoğunluğu, hep, hep hep fücceten zengin olmuştur: Hızırın sihirli âsası değince şehzade olan çoban gibi.... Bunlar, bu demokrasi milyonerleri Yassıada listesinden ibaret değildir elbet!

Piyasamızda dededen toruna uzanmış soylu ve köklü servet iki elin on parmağından fazla ise, on parmağımı ısırırım!

Ya san'at hayatımıza ne buyurursunuz?.. Türkiye Cumhuriyetinde fücceten şair, fücceten ressam olanlar, fücceten ölenlerden çoktur!

Ama, bu fücceten şairlikleri, bu fücceten ressamlıkları da Türk şiiri ve Türk resmi için birer «fücceten vefat» sayabiliriz.

İki ay sonra seçimler var: Hepimiz, dört yıllık kaderimizi, bizi idare edeceklere kendi oylarımızla teslim edeceğiz...

1950 de fücceten gelenlerin, 1960 da nasıl fücceten gittiklerini sandık başlarında unutacak mıyız acaba?

Tanrım!.. Sen bizi Yassıadalık iktidarlardan koru!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Hârika Çocuk! AZİZ NESİN

BİR elinde koca bir demet dağ nanesi, öbür koltuğunda şişkin bir bohça ile kompartmana girdi. Dağ naneleriyle bohçasını fileye yerleştirdi. İçerisi keskin nane ile, yaşlı, şişman kadının ekşi terinden karışık bir kokuya boğuldu. Derin bir oooh çekip tülbent baş örtüsünün uçlariyle yüzünün, boynunun terlerini sildi, oturdu. Karşısında oturan genç kadınla hemen ahbap oluverdi. Etleri sığışamadığı için sivilceli esmer derisi, içi dopdolu tulum gerginliğindeki genç kadının yüzünden, baş örtülü, yeldirmeli kadının gevezeliğinden hoşlanmadığı belli oluyordu. Sivilceli, ergenlikli esmer kadının ağzı sıcaktan, tıklım tıklım dolu olduğu için kapanmıyan bavul gibi hep açık duruyordu. Pek zora kaldıkça, o hep açık duran ağzı «evet», «hayır», «ı-ıh», «hı» diye kıpırdıyordu.

Kompartmandakiler, iki banliyö istasyonu arasında tülbent başörtülü, siyah yeldirmeli kadının bütün hal tercümesini öğrenmiş oldular. «Merhum bey» i komiserdi; yıllarca Muş'ta, Hakkâri'da, Siirt'te bulunmuşlardı. Bey'i öleli on dokuz yıl olmuştu. Siirt, Muş, Hakkâri, oralardaki ahbapları, komşuları hep anlatıldı. Merhum komiser bey'in huyları da sayılıp döküldü. Sözü torunlarına getirdi; pek akıllı, pek güzel, pek sevimli yavrulardı. Şimdiki «zemane çocukları da pek acayip» oluyorlardı. «Sağ olası» lar büyümüşler, büyümüşler de küçülmüşlerdi.

Kendisini, merhum bey'ini, sülâlesini, akrabalarını anlatıp bitirdikten sonra, söz sırası komşularına gelmişti. Komşularının bir çocuğu vardı. Patlıyacak gerginlikteki esmer derisi sivilceli genç kadına anlatıyordu:

— Bu kadar akıllı çocuk görülmüş, duyulmuş değildir evlâdım. Kırk bir buçuk masallah, Allah kem nazarlardan muhafaza etsin! Eksik doğdu yavrucak. Yedi aylık doğdu da görenler «Bu çocuk dünyada yaşamaz!» dediler. Serçe parmak kadar bir şeydi. Yaşatan Allah yaşatıyor evlâdım, hem de öyle bir yaşadı ki... Üç aylıkken tam sekiz kilo yedi yüz gram geliyordu. Bütün doktorlar şaştılar. Dördüncü ayına varmadan diş çıkardı, hem de ne diş kızım, ayva koçanını kemiriyor, artık düşün... Konu komşu şaştık,kaldık. Altı aylıkken bir sabah annesi ağzına meme veriyormuş. Birden çocuk kalın kalın erkek sesiyle «Ben artık büyüdüm, meme emmem!» diye bağırmaz mı? Kadıncağız korkusundan şaşırmış, şaşkınlıktan kundağı balkondan aşağı attığı gibi sokağa fırladı da «Yetişin ümmeti Muhammed, komşular imdaaat!...» diye bağıra bağıra bayıldı kaldı. Vallahi olur şey değil, sekiz aylıkken senin benim gibi konuştu. Dokuz aylık yürümeğe başladı. Bir yaşında bülbül gibi okudu, hem de kendi kendine, kimse bir şey öğretmeden... İki yaşında mektup yazıyordu, inanılacak şey mi? Dört yaşında mektebe verdiler de, öğretmeni, annesine «Hanım» demiş, «Bu çocuk herşeyi benden iyi biliyor, siz bunu boşuna mektebe filân göndermeyin!»

Dokuz yaşında, bıyıkları telledi, on yaşında sakal traşına başladı. On iki yaşında orta mektep imtihanını verip liseye yazıldı. Öyle bir resim yapıyor ki, değme ressamlar yapamaz. Bir keman çalıyordu, vallahi meşhur kemancılar «Bu çocuğun yayı üzerine yay yok!» demişler. Hem de kemanı kendi kendine öğrendi. Allah vergisi işte...

Bir sabah da annesi babası kalkmışlar ki, çocuk başka bir dil konuşuyor, dilinden anlamamışlar. Meğer İngilizce konuşmuyor mu imiş!.. Ana dili gibi İngilizce... Dünyada kaç millet varsa hepsinin dilini öğrendi. Alamanlar görmüşler de, şaşmışlar, «Bu Alamancayı biz bile konuşamayız.» demişler. Anla bak, ne zekâ!... On dördünde Kur'anı bir tamam söktü de hafız oldu. Sultan Ahmet Camiinde vaaz veren hocanın bile yanlışını çıkarmış.

Hârika efendim, hârika... On altı yaşında liseyi bitirdi, üniversiteye yazıldı. Çocuğun bilgisine bütün profesörler parmak ısırmışlar «Ne zekâ, biz buna hayran olduk!» demişler. Yaşı küçük olmasa profesör yapacaklar... Hattâ bir profesör «Ben bu çocuğun karşısında ders vermeğe utanıyorum!» demiş.

Tülbent başörtülü, siyah yeldirmeli kadın sustu. Kompartmana girdiğinden beri ilk defa susuyordu. Esmer, sivilceli genç kadın, konuşacak diye bir süre onun yüzüne baktı durdu. Konuşmayınca, merakını yenemedi:

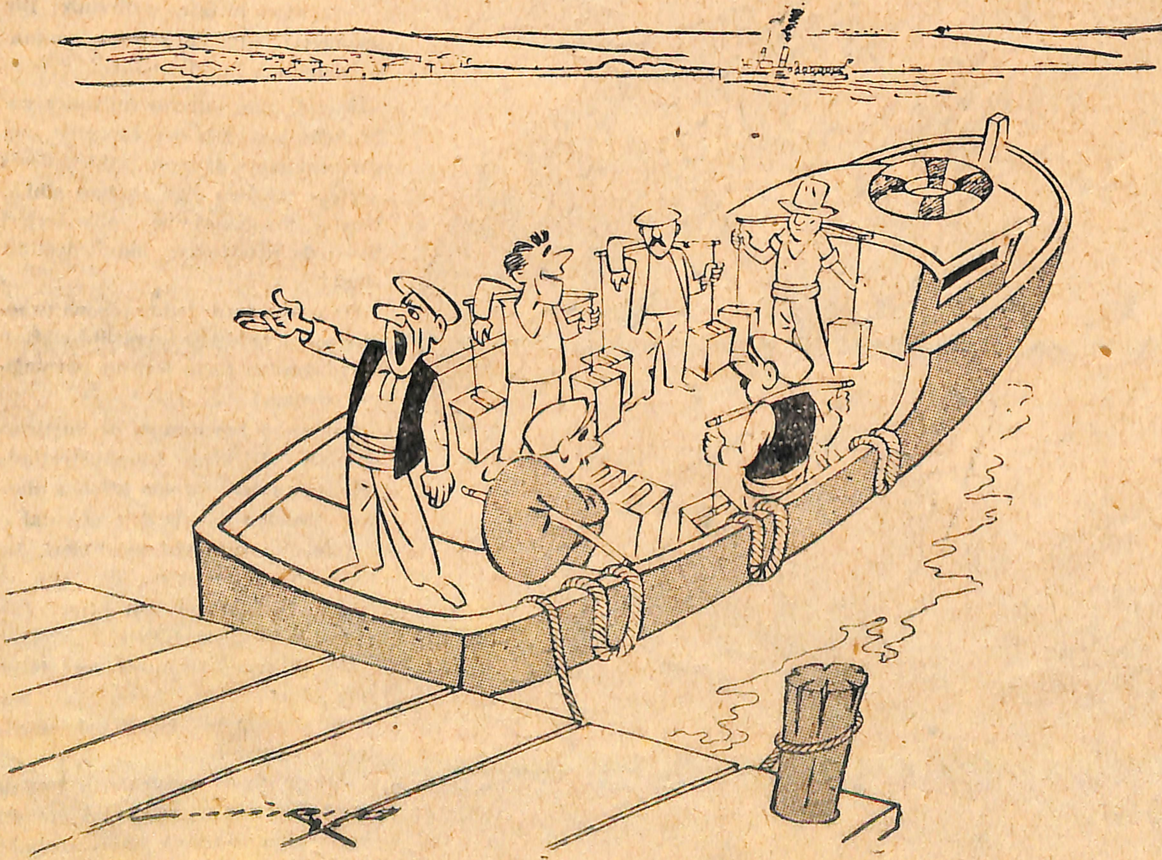
— Sonra ne oldu çocuk? diye sordu.

Başörtülü kadın, üzüntülü bir sesle:

— Hiç sorma evlâdım, dedi, üç senedenberi tımarhanede yatıyor zavallı!...

Aziz NESİN

Anadolu yakasına İstanbuldan su taşınacak... (Gazeteler)

— Haydi, Kadıköye bir sucu!... Kadıköye bir sucu!...

Bal, kaymak!

Diyarbakır dönüşünde, Fahreddin Kerim Gökay'a gazeteciler sormuşlar:

— Partinizin iktisadî tutumu ne olacak üstat?

Y.T.P. İstanbul Başkanı cevap vermiş:

— Milleti bal ve kaymakla beslemek!

Demek ekmekle beslemekten onlar da ümidi kestiler!

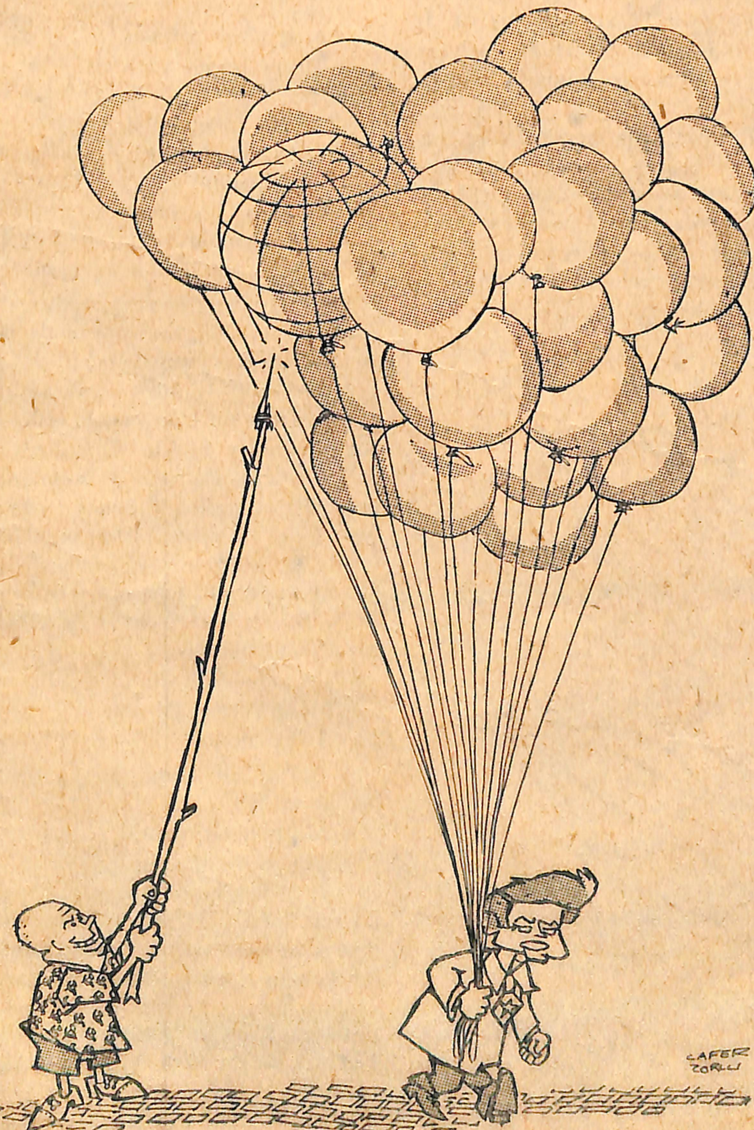
Rekor!

Devlet Denizyollarının yeni aldığı Kuzguncuk vapuru kendi sürat rekorunu kırdı: Sabahları Büyükada'dan 9,15 de kalkan bu gemi, ilk gecikme rekoru olan onbeş dakikayı, son günlerde yarım saate çıkarmıştır. Tebrik ederiz!

Pejmürde kıyafetle ana caddelerde gezmek yasak. (Gazeteler)

YAZISIZ

YAZISIZ

Bakanlara Açık Mektuplar: 2

Sayın Cihat Baban,
Basın, Yayın ve Turizm Bakanı
ANKARA

Cihatcığım,

Yukarıda adının başına kondurduğum «sayın» sözü hiç hoşuma gitmedi. Şimdi, isminin sonuna eklediğim «cığım» ondan çok saygılı bence...

Acaba daha önce birisi mi söylemişti, yoksa şimdi kalemimin ucuna mı geliverdi: Saygı, bir insana vermeğe mecbur olduğumuz şeydir. Ama sevgi, yalnız istiyerek verdiğimiz şey... Ben, bunu veriyorum sana...

Bu mektubu niçin mi yazıyorum Cihatcığım?.. Sayın Basın, Yayın ve Turizm Bakanı olduğun için!

Rahmetli Halil Nihat Boztepe:

«Bakan» değil, bize bir parçacık «gören» lâzım!

demişti. Ben senin, dertlerimizi bakmadan bile gördüğünü bilirim. Yıllarca çektiğin, bundan sonra da çekeceğin şeyler değil mi hep?

Ama, bakmak başka, görmek başka... Ve yapmak büsbütün başka galiba!...

Sayın Cihat Baban, lûtfen söyler misiniz bana: İş başına geldiniz geleli ne yaptınız bizim hayrımıza?...

Dur, şu resmi ağızı bırakayım da yine rastlaştıkça konuştuğumuz dille sorayım:

Ben sana, daha Bakanlığının ilk günlerinde sormadım mı:

— Ne olacak şu Basın Kanununda günlük gazete ile haftalık dergiyi bir tutan sorumluluklar diye?.. Her gün, meselâ Cumhuriyet'in, meselâ Hürriyet'in, meselâ Yeni Sabah'ın altı sayfasını süzgeçten geçiren musahhih'e, yazı işleri müdürüne onlar ne maaş vereceklerse, ben de Akbaba için ayni ücreti vermeğe mecburum...

Boylarımız eşit değil, çıkış günlerimiz eşit değil, hele kazancımız hiç mi hiç eşit değil... Ama ödemeğe gelince, onların kasasiyle benim kesem eşit!

Dâvayı bir de ters konuda ele alalım: İstanbul, yahut Ankara Radyosuna, yine meselâ Hürriyet, Cumhuriyet, Yeni Sabah ilân verecekler... Fiat şudur: On kelimesi elli lira!... Eh, diyelim ki bir de ben Akbaba'nın ilânını vereceğim... Fiat mı?... On kelimesi yüz lira!

Resmî ilân denilen şu yılda kimi yarım milyona varan, kimi bir milyonu bulan Devlet yardımı onların!... İpek gibi Avrupa kâğıdı onların!... «Biz büyük gazeteler» diye kendi kendilerine baba hindiler gibi kabarmak hakkı onların!... E, sonra?... Sonra efendim Radyoda yüzde elli ucuzluk da onların!

Gel kulağına birşey söyleyim: Şu Basın Reklâm Şirketi yok mu?... Ona da onbin lira yatırıp hissedar olduk. Bu parayı bir bankaya yatırsam, şimdiye kadar dört, beş yüz lira faiz alırdım. Ama, günlük gazetelere yüz binler dağıtan bu kurumdan da değil ilân, selâm bile aldığım yok!

Hepsi bir yana, şu Radyolarımızın:

— Havadisleri en seri ve doğru olarak ancak Hürriyet'te okuyabilirsiniz!

Yerine:

— Havadisleri en ciddî ve neşeli olarak ancak Akbaba'da okuyabilirsiniz!

İlânımı yüzde yüz pahalıya yaymasının akla, insafa sığar tarafını bulup bana söyliyebilir misin?...

Hürriyet gibi engin, Cumhuriyet gibi zengin bir ismimiz bile yok. Akbaba!... Nihayet bir kuş! Eti ne, budu ne?... Ben yiyeceğim, yazarlar yiyecek, çizerler yiyecek, diziler yiyecek... Sonra, görülmemiş bir iştahla Radyo da yiyecek!...

Yarın, mutlaka karşılaşacağımız Bizim Yokuş'ta birbirimize tatlı gözlerle bakacak yüzümüz olsun Cihatcığım!

AKBABA

ADNAN
HER İŞİ YAPARIM!
VELİ

BEN bir yazar'ım. Yani benim mesleğim bu... Başka işlerle uğraşmam. Kimsenin etlisine sütlüsüne karışmam. Evden matbaaya, matbaadan eve gider gelirim. Bazan da bir iki arkadaş, akşamları bir yere çıkarız, yemeğimizi yiyerek sohbet ederiz.

Bir kimseden birşey istemek zor gelir bana... Bugünkü günde herkesin derdi kendine yetiyor. Bir de benim işlerimle, isteklerimle başkalarını uğraşmıya zorlamak hoşuma gitmez. Ama buna karşılık pek çok insan, benden birşey istemek için ya evime, ya da matbaaya gelir. İstediği şeyi de kısa tarafından anlatmaz. İlkin yârenlikle söze başlar, dokuz dereden su getirir, ıkınır sıkınır, sonunda söyler. Bunların çoğunluğu iş istemiye gelir. Böyle iş istemiye gelen ziyaretçilerin sayısı gününe göre değişir. Ama en azından her gün bir ziyaretçim vardır. Ben İş ve İşçi Bulma Kurumunun Müdürü olsam bile, karşıma çıkan istekleri gene de karşılayamam. Üstelik kurum müdürü de değilim.

Geçen sene, bir ahbap, gene böyle birini yollamış bana...

— Aman kardeşim, diyor. Hamili varaka çocuk pek muhtaç durumdadır. Karnını doyurmak için çöpçülük etmiye bile razıdır. Sen buna, ne yapıp yap, bir iş beceriver.

Mektubu okuduktan sonra, getirene bir daha sordum:

— Çöpçülüğe razı mısın?.. dedim. Ellerime sarılacak oldu.

Kendi kendime «Eh!.. Madem bu kadar muhtaç durumdadır, şunu çöpçülüğe yerleştirivereyim» dedim.

O zamanki Temizlik İşleri Müdürü Faruk Bey (kulakları çınlasın) gazetecilere karşı daima anlayış gösterirdi. Telefonu açtım:

— Faruk beyciğim, artık beni kırmıyacağınızı biliyorum. Çok yoksul durumda olan bir arkadaş var. Çöpçülüğe bile razı olmuş. Temiz, dürüst bir delikanlıdır. Eğer kabilse, kadroda da boş varsa, şunu çöpçü yapabilir misiniz?... Sizin himmetinize bağlı... dedim.

Faruk bey de çok kibar bir zat. Bana:

— Gönderin efendim, dedi. Esasen biz bu mevsimde zayıflıyan temizlik işleri kadrosunu takviye etmek için eleman alırız. Bu meyan da sizin yollıyacağınız adamı da alırız. Üstelik dürüstlüğüne de siz kefil olduktan sonra, mesele yok.

Teşekkür edip telefonu kapattım. Daktilonun başına oturup delikanlının ağzından Belediye Başkanlığına hitaben bir de dilekçe yazdım. Pulladım. İmzalattım. Adamın eline iki buçuk lira verip kendisini uğurladım.

İçim, iyilik etmiş bir insanın huzuruyla doldu.

Ertesi gün, öğleden sonra matbaaya geldim. Telefonun zili çaldı. Gayet nâzik bir ses:

— Adnan Bey siz misiniz?.. dedi.

— Evet efendim, benim...

— Ben, Temizlik İşleri Müdürü Faruk...

— Buyurunuz Faruk Beyciğim...

— Efendim, siz dün bana Veysel adında birini yollamıştınız, değil mi?...

— Evet beyfendi...

— Ben o çocuğun muamelesini hemen yaptırdım. İşi oldu. Sonra akşama koğuşa yolladım. Yeni elbise, çamaşır, ayakkabı verdirdim. Hafif bir işe yerleştirdim. Gece koğuşta yatmış. Sabahleyin arkadaşlarını yirmi beş lira dolandırmış. Elbiseleri, ayakkabıları alıp kaçmış...

Der demez, başımdan aşağıya kaynar sular boşandı. Faruk Beye ne cevap vereceğimi bilemedim. Dilim tutuldu sanki...

Sonrasını anlatmıya değmez. Son derece mahçup oldum, son derece üzüldüm. Ama hiç olmazsa bu işin bana faydası dokundu. Şimdi öyle tanımadığım kimselere aracılık etmiyorum. Tanıdıklarıma da edemiyorum zaten. Çünkü dedim ya. İş Bulma Kurumunun Müdürü olsam, gene de bana başvuranlarla başa çıkamam.

Bu böyle yıllardanberi sürer gider. Ve ben iş istemek için bana müracaat edenlerden bir türlü yakamı sıyıramam. Ama nihayet geçenlerde aklıma bir çare geldi. Bu usulü tatbik ederek artık bu işten de kurtuldum.

Gene bir öğle sonu idi. Otuz yaşlarında, gençten, uzun boylu bir adam çıkageldi. Selâm verdikten sonra:

— Adnan Bey siz misiniz?... dedi.

— Evet, benim...

— Beni buraya Hayati Bey yolladı...

— Hangi Hayati Bey?...

— Sümerbank'taki...

Adamın elinde bir de mektup... Durumu anladım. O mektubu vermeden ben elimi uzattım, aldım. İçinde gene bildiğimiz şeyler yazılıydı. Neticede, çocuğun dürüst, çalışkan, namuslu olduğu bildiriliyordu.

— Hayati Beyi çok severim, dedim. Eski arkadaşımdır. Sana iş bu layım diye bu mektubu yazmış ba na...

Delikanlı başıyla tasdik etti.

— Ne iş yapabilirsin?... diye sordum.

— Evel Allah her işi yaparım, dedi.

«Atom araştırmalarına aklın erer mi?» diyecek olsam, ihtimal «Elbette erer» diyecekti.

Şöyle bir düşündüm. Çenemi kaşıdım:

— Benim pek öyle sağda solda tanıdığım yok. Yalnız Belediyede bir ahbabım var. O da beni kırmaz her halde. Bir defa ona sorayım... Lâkin onun vereceği işi sen yapabilir misin bakalım?... Geçende konuşuyorduk da o işten bana biraz bahsetmişti.

— Ne işiymiş o iş beyim?..

— O iş biraz zorcana...

— Olsun beyim yaparım... Ne işiymiş?...

— Arslan terbiyeciliği...

— Canlı arslan mı?...

— Evet, canlı...

— Vahşi mi bu hayvan?...

— Arslan bu arslanım, ev kedisi değil... Sekiz yüz lira kadar da maaş verecekler...

Adam duraladı. Karar veremiyordu. Ben devam ettim:

— Belediye, Gülhane Parkı için Almanya'dan üç tane arslan getirtiyor. Arslanlar birkaç güne kadar parka gelmiş olacak. Hayvanlara sabahları et verilecek. Suları içirilecek. Sonra da tahta bir sıranın üstüne çıkıp oturması, sopanın üstünden atlaması gibi hareketler öğretilecek. Bu işi becerirsen ayda sekiz yüz lira alabilirsin.

Adam tereddütlüydü:

— Maaşı fena değil ama...

— Aması ne?..

— Arslan bu beyim, başka şeye benzer mi?...

— Alışırsın bu işe de...

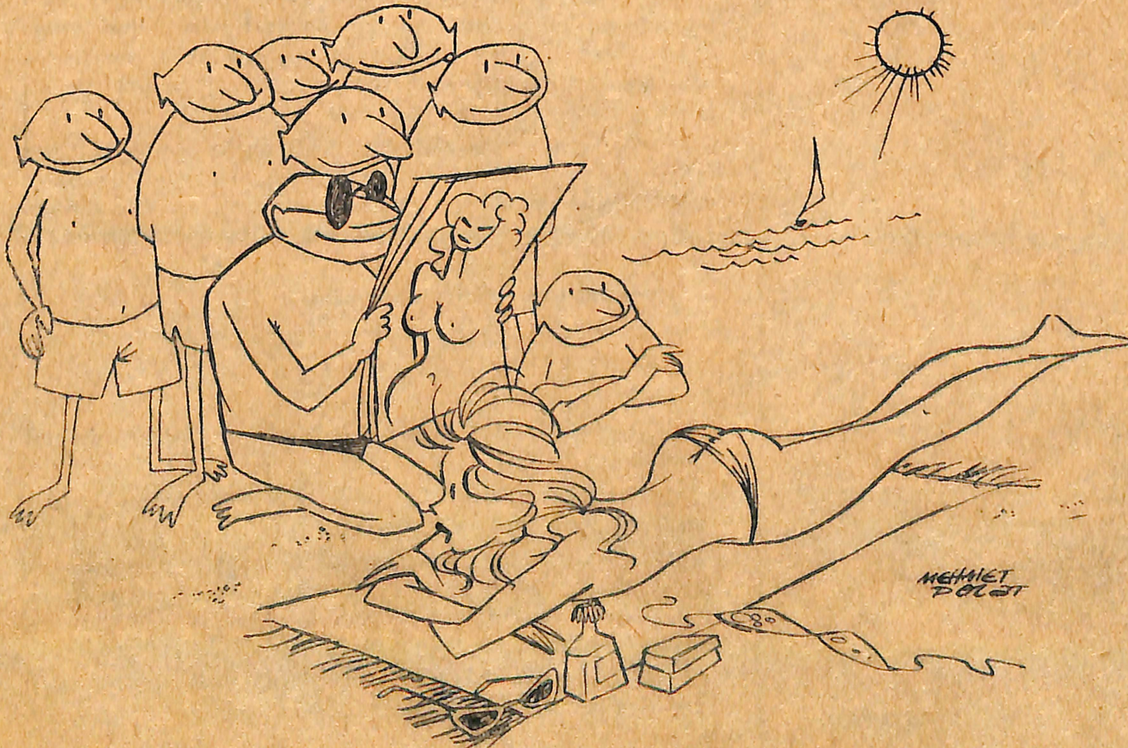
— Çok vahşi miymiş bunlar?...

— İkisi uysalmış. Ama bir tanesi lâkırdı anlar cinsten değilmiş. Almanya'da Karl ismindeki bakıcısının bir kolunu kapmış. Onun için hayvanları buraya kendisi getirmemiş. Kolunu kaptıran herifte kabahat. Tedbirli davransaydı, hiçbir şey olmazdı.

Adam tekrar düşünceye daldı:

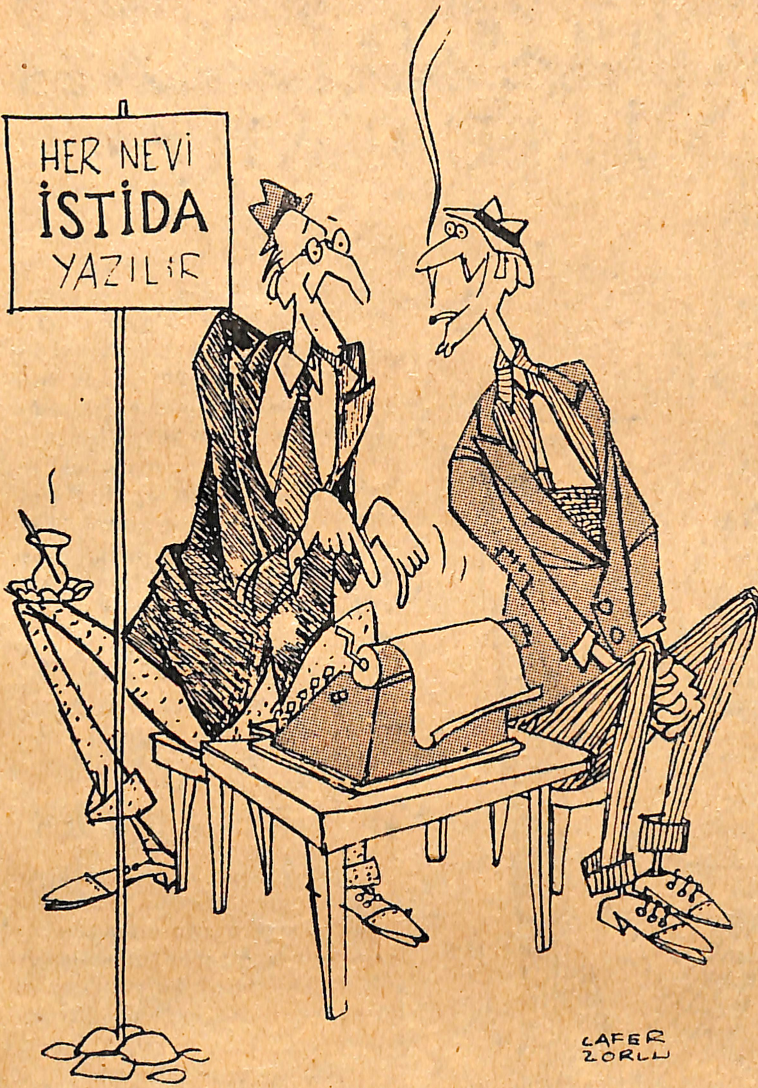
— Bu iş biraz yaş beyim, dedi...

— Valla sen bilirsin. Düşün taşın,

— Hayret, sabahtan beri hep aynı sahifeye bakıyorlar!

Beyoğlu Birinci Noteri Kemal Türkoğlu Adalet Bakanı oldu.
(Gazeteler)

— Darısı başına, Mehmed efendi!...

ona göre bir karar ver. Ben de senin bu işini hemen yapıvereyim.

— Arslanlar büyük müymüş?..

— Bir tanesi altıyüz kilo, ötekiler beşer yüz kilo imiş...

Adam ne söyliyeceğini bilemiyordu:

— Benim vazifem yalnız et vermek mi?... dedi.

— Yalnız et vermek olur mu?... Hayvanın dişi ağrıyınca, ağzını açıp dişine ilâç bile koyacaksın. Yani bütün bakımı sana ait olacak...

Genç adam büsbütün yüzünü buruşturdu:

— Bana iki gün müsaade eder misiniz?... dedi. Size iki gün sonra bir cevap vereyim...

— Tabiî tabiî, dedim. İki günü geçirme. Çünkü Belediyedeki arkadaş da benden cevap bekliyor.

Merdivenleri hızlı hızlı inerek gitti. Tabiî gidiş o gidiş...

Bir daha da görünmedi. Ama ben bu arslan bakıcılığı işini, ondan sonra bana başvuran birçok kişiye teklif ettim. Cevap vermek için kimi üç gün, kimi beş gün müsaade istiyerek gitti.

İşsiz kalanların Marko Paşası olmaktan arslan pençesiyle kurtuldum!

Adnan VELİ

Ben böyle yâriiii!

Göl Gazinosu, alaturkaseverler tarafından tıklım tıklım doldurulmuştu. Ön masalardan birisinde, CKMP nin iri kıyım lideri Osman Bölükbaşı, yanında da iktisat doktoru Yusuf Ziya Yücebilgin oturuyordu. (Dostları, kendisine her ne kadar iktisat doktoru yerine iktisat baytarı diye takılırlarsa da) Yücebilgin, Bölükbaşı'nın inkılâptan sonraki sağ koludur.

Sahnede Behiye Aksoy, sağdan soldan gönderilen kartvizitlere bakarak istekleri cevaplandırıyor, birbiri ardına, mezelik şarkılar okuyordu. Bölükbaşı'yı ön masada gören bir başka ekip ise arka masalarda muzipçe bir faaliyete başlamıştı. Bir kâğıt üzerine şarkıcı Behiye Aksoy'a hitap ediliyor: «Neyleyim neyleyim ben böyle yâri» adlı şarkıyı okuması rica ediliyordu. İmza yerine de Osman Bölükbaşı'nın adı yazılıyordu. Kâğıt, kısa zamanda Behiye Aksoy'un eline ulaşmıştı.. Aksoy şöyle bir göz gezdirdi ve Osman Bölükbaşı'nın masasına yaklaşarak «Hay hay beyefendi, başüstüne» dedi... Bölükbaşı şaşırmıştı. Bununla beraber birşey anlayamamış, gülümseyerek mukabele etmişti. Derken Behiye Aksoy mikrofona yanaştı ve «Aramızda pek sayın bir büyüğümüzün bulunduğunu, kendisinin rica ettiği şarkıyı memnuniyetle okuyacağını» söyledi ve Bölükbaşı'ya bir cilveli nazar daha attı. İri kıyım lider hafifçe pembeleşirken yanındaki iktisat doktoru Yusuf Ziya Yücebilgin, şiddetle alkış tutuyordu.

Aksoy, saz tıngırtılarından sonra Bölükbaşı'nın istediği şarkıyı okumaya başladı:

Neyleyim, neyleyim...
Ben böyle yâriiii.
Ne ağlayabildim, ne gülebildim.
Yanarım boşuna, boşuna yanarım..
Verseler sevdiğimi güler oynarım.
Elimi atmadık dallar mı kaldı,
Başıma gelmedik haller mi kaldı.
Gerek aleyhime gerek lehime,
Beni çekiştirmeyen diller mi kaldı...

Emanet

Troleybüs, Bakanlıklar durağına yaklaşıyordu... Kalçasında 20 yaşlarında iri yarı bir delikanlının eli bulunan orta yaşlı kadın, birdenbire geriye döndü... Kalçasına yerleşen elin sahibine doğru sert sert bakarak şöyle dedi:

«— Bana bak delikanlı! Atatürk sana Cumhuriyeti emanet etti, benim kalçamı değil!»

Görünmez kaza!

Arkadaşları, Şinasi Nahit Berker'e «Görünmez Kaza» diye bir ad bulmuşlar. Nitekim, kalabalık bir yerde elinde iri kıyım kumbarası ile Şinasi Nahit göründü mü; tanıdığı olan masalardan hemen bir feryat yükseliyor:

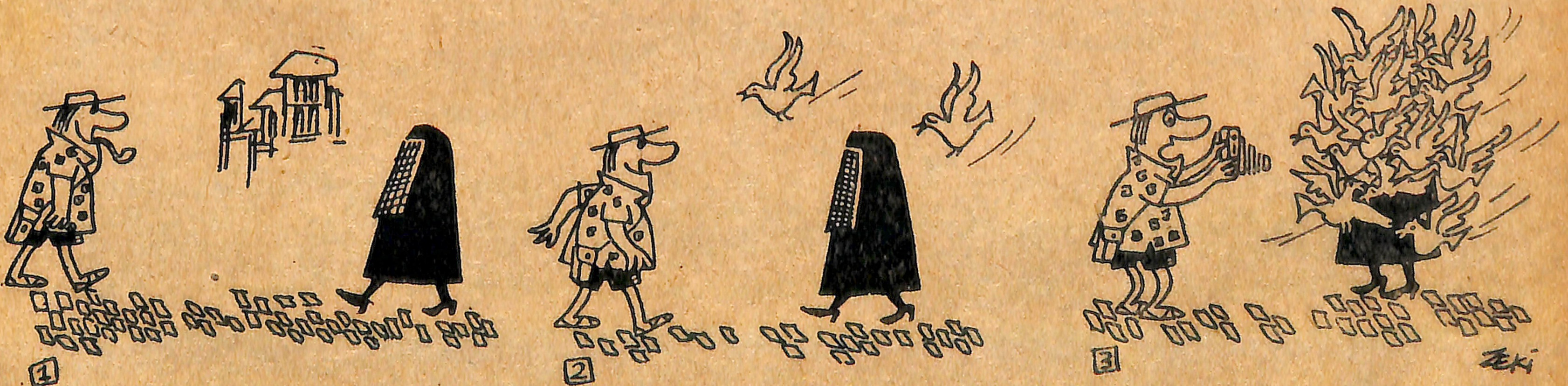
«— Eyvah, görünmez kaza!»

Geçenlerde Klüp 47'nin kapısından giren Ş. N. B., pistte danseden eski Radyo spikerlerimizden Can Okan'ı görmüş; Can Okan da gözgöze gelmemek için çeşitli çarelere başvurmuştu. Derken Şinasi Nahit'in orkestrayı bastıracak bir şekilde bağırdığı duyuldu:

«— Caaaaan!...

— Can!... Caann!...»

Sonra piste yaklaşarak «Ulan, dedi, senin adını da iki kere bağırınca Madanoğlu'nun şeyini çağırıyorum zannediyorlar!»

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

Gümüşpala...

Onu iyi tanıyan biri hakkında şunları söyledi:

«Kapılmıştır, inanmıştır. İnançlarından onu sökmek güçtür... Neden kapılmıştır?... Çok basit bir sebepten: Fahri Özdilek Millî Savunma Bakanı olunca «Vay, ben orgeneralken o nasıl benim önüme geçer?» gibi bir his doğmuştur içinde... Kincidir de! (Olmıyan kim ki liderler arasında?) Ve bir nevi yem olmuştur, bulanık suda alık avlamak istiyenlerin oltasına!»

İşte bir politikacının politikaya atılışının hikâyesi... Lider olarak hem de!... Bilmem kime küsmüştü de, bilmem neye sıkılmıştı da... Bilmem... Bilmem... Bilmeeem!

Allah o politikaya da acısın, size de, bize de, gece kondu liderlerine de!...

İkisinin ortası yok mu?...

Yok zâhir... Bulanını görmedim çünkü... Bir sayfiye yeri... Anladık sıcak, anladık bunaltıcı, amma ne sıcak, ne bunaltıcılık bazı kaideleri silemez... Kaide demişler buna, ismi üstünde... Bir «büyük» kendisinden daha büyüğü ziyarete gidiyor. Kılığı şu: Üstünde yelken yelken şişip kabaran rengârenk kısa kollu bir gömlek. Ayağında, o baş parmakla ikinci parmak arasında çatallanan lâstik Japon terlikleri. Ağzında chewingam var mıydı bilmiyorum... Olsaydı umumî manzarasına birşey ilâve etmezdi... Ben çok isimle cisimle yazmak istiyorum herşeyi, neticelerine (eğer neticeleri varsa) katlana katlana... «Olmaaaz» diyorlar bana... Ama ben «oluuur» derim... Niye yapana kızmıyorlar da yazana kızıyorlar?... Söylesenize...

Bizde hiçbir şeyin ortası yok... Ya iki büklüm el öpmek, ya Japon sandallarında ayak parmaklarını oynatarak ziyaretlerin en resmîsini yapmak!

— Sualimi tekrarlıyorum kızım, evlenmeyi kabul ediyor musunuz?!...

Senatör...

Ürkmeyin... Millî Birlik üyelerinin senatör olup olmamalarını tartışacak değilim. Benim bahsedeceğim senatörlükler, geleceğe ait... Devlet Başkanının kontenjanına ait... Galiba Anayasaya göre 15 kişiye «Seni senatör kıldım» demek hakkına sahip gelecekteki Devlet Başkanları!.. Yalnız, Devlet Başkanının kontenjanı, keyfî demek değildir. Keyifsiz bir mevkidir zaten Devlet Başkanlığı... Hissî sebeplerle bu kontenjanı tüketemez. Hissî sebeplerle insan sevgili seçer, rakip bıçaklar, intihar eder, daha birçok şeyler yapar, ne bileyim ben?... Benim düşüncem ekseriyetle elâlemin düşüncesinin tersine işliyor... Senatör kimi seçer Devlet Başkanı?... İnce eler eler eler, çok işe yarar bir insan bulur, kendi kendisini seçtiremiyecek... Gene eler eler eler, çok hizmeti geçmiş birini onore etmek icabeder, onu bulur... Eler eler eler (elek elinden düşmez), herhangi bir sahada, ister sanat, ister bilim, ister bulum, ismi çok sivrilmiş birini bulur (işin fiyaka kısmı da önemlidir çünkü)... Yoksa sırf küçükken ayni futbol topuna vurdu diye, veya ayni hocadan dayak yedi diye veya güzel kaşı veya sohbeti hoşuna gidiyor diye 15 kişilik bir kontenjanı tüketemez!

Peki bu sefer senin dediğin şartlara uyuldu mu diye sorarsanız... Zaten sormazsınız... Ben kendi kendime soruyorum gene... «Olmuş» biiir, «ölmüş» e ikiiii, karışılamaz!

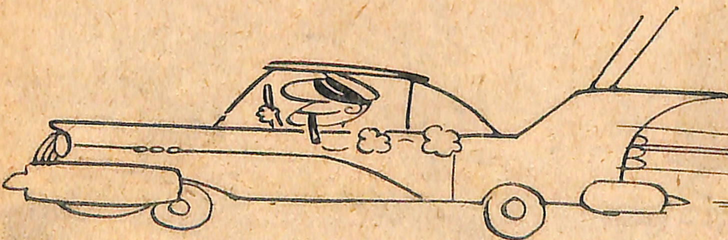
Le Cas Kasım Gülek:

Dosyalar vardır Adliyelerin tozlu mahzenlerinde. Dünyanın her tarafında bu mahzenlerin tozlu olduğunu tahmin ediyorum. Galiba bizim (Ankara'nın) Adliye binası ilham ediyor bana bunu... «Morg cinayeti meselesi»... «Damdan düşen saksağan meselesi» dosyası meselâ... Çözülmemiştir bunlar ve «mesele» kalmakta devam etmişlerdir. Esnaf polis romanı yazarları da bu «çözülmemişlikleri» sömürmüşlerdir...

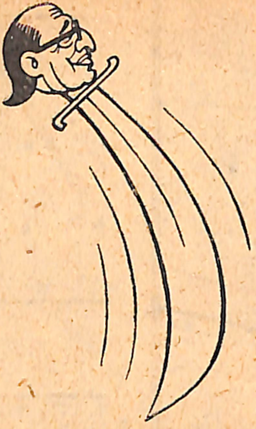
Kasım Gülek aklıma gelince (sık sık uğrar aklıma, dostumdur) Şekli şemaili, sözü sohbeti gelmez de, bir «Kasım Gülek Meselesi» ziyaret eder kafamı... LE CAS KASIM GÜLEK...

50 den 54 e kadar bu adam, herkes sesini kısmışken sesini çıkardı. Herkes inine büzülmüşken (evet bu gün zart zurt eden beyler), bu adam dağ bayır dolaşmıştı... Siz ne yapmıştınız? Eşeğine, çarığına takılmıştınız... Cep dolusu para sarfetmişti, kendi parasını... Siz ne yapmıştınız? Ne kimse, ne bir gaye için kuruş harcamıyanlar tutumluluğuyla alay etmiştiler... Tevkif edildi, tâ Karadenizlerden İstanbullara kadar, polis jandarma dipçik muhafazasında «epik» bir seyahat yaptı. Siz ne yapmıştınız?... «Vah vah» demiştiniz. Söz aramızda demediniz bile... «Siz»

İstanbul polisi banka soyan gangsterin peşinde... (Gazeteler)

Ağız, Burun!..

Pala Paşa'nın demeçini okudunuz mu?... Sahiden güzel, sahiden tatlı şeyler söylemiş A. P. lideri: Birbirimizi sevelim diyor, ihtirassız çalışalım diyor, her şeyin üstünde vatan diyor, millet diyor, koltuk hırsı değil, hizmet aşkı diyor... Ve bunların hepsini gayet yumuşak, gaaayet uysal kelimelerle diyor!

Bilir misiniz, hocanın biri kürsüde cemaate vaız ve nasihat ederken:

— Ey ahaliiiii, demiş, sakın enfiye çekmeyiniz!... Mekruhtur!

Ön safta oturan Nasreddin Hoca, bakmış ki vâiz efendinin burun delikleri enfiye içinde... Dayanamamış:

— Aman hocam, demiş, burnun ağzını yalanlıyor!

Doğrusunu isterseniz, politika vâızı sayın Pala Paşa da böyle: Söylediği bütün güzel, tatlı sözleri partisi yalanlıyor!

dediğim karşı partiler değil... Kasım Gülek'in kendi partilileri... Karşı partinin lideri onu kısa bir zaman için hoş tuttu. Hani o Amerika'ya gidip nutuklar çektiği zaman.. Kısa sürdü, çünkü karşı parti liderinin bütün «taltif» leri kısa sürerdi, kaprisinin fazlalığından ve menfaati itelediği zaman devamsızlığından...

Bu CHP'nin kendi evlâdına bu aktif husumeti nedir?... Benim kadar politikadan uzak kişi yok dünyada. Sırf meraktan soruyorum. Merak edilecek hale soktular işi... Bir LE CAS Kasım Gülek, (Kasım Gülek meselesi) yarattılar, Adliyelerin tozlu mahzenlerinde yatan çözülmemiş bir meselenin eksik dosyası gibi...

Bu neden olur? Bitaraf ve uzak olan benim tahlilim şu... Neden olabilir?...

Bir tarafın «başka» lığından.

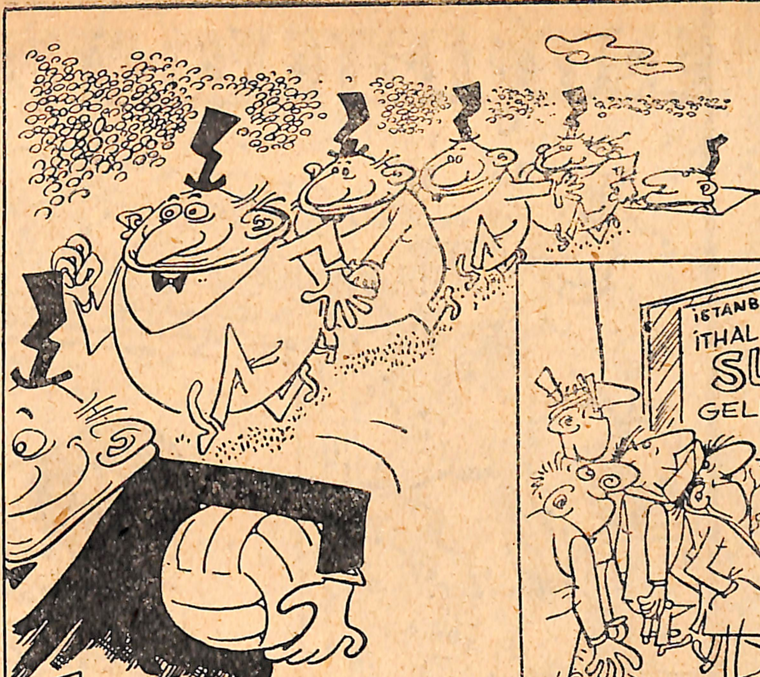
Bir tarafın üstünlüğünden.

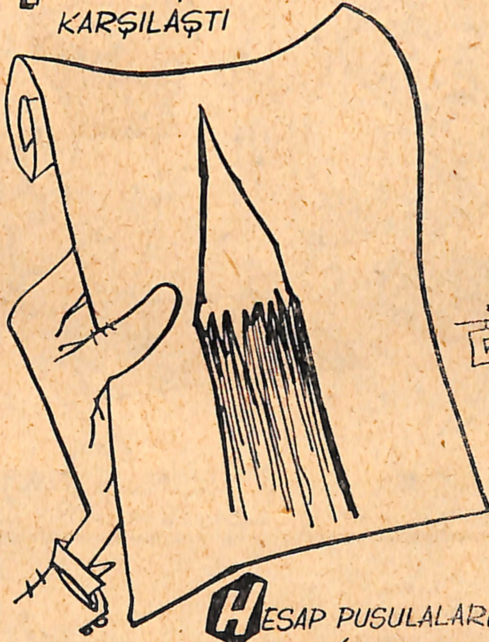
Karşı tarafın, günlük, gecelik, haftalık, aylık, senelik menfaat duygusundan başka bir de yenilmez bir aşağılık duygusundan...

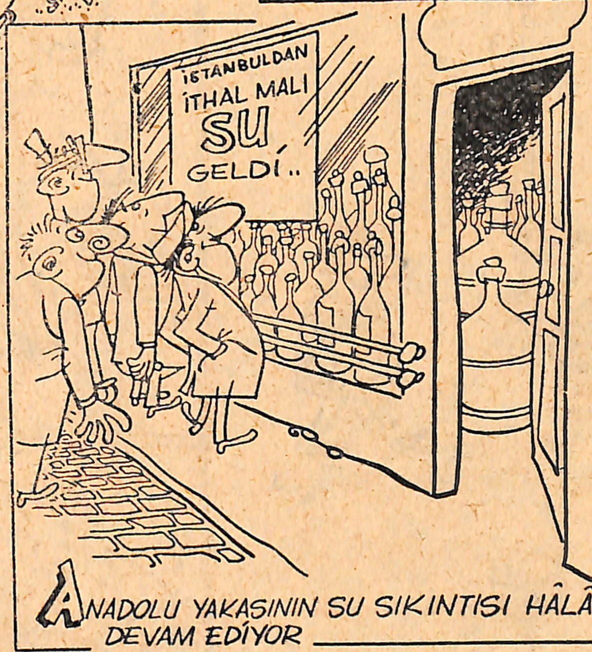
İşte, bu tahlilleri yaptırıyorsunuz beyler...

NİMET ARZIK

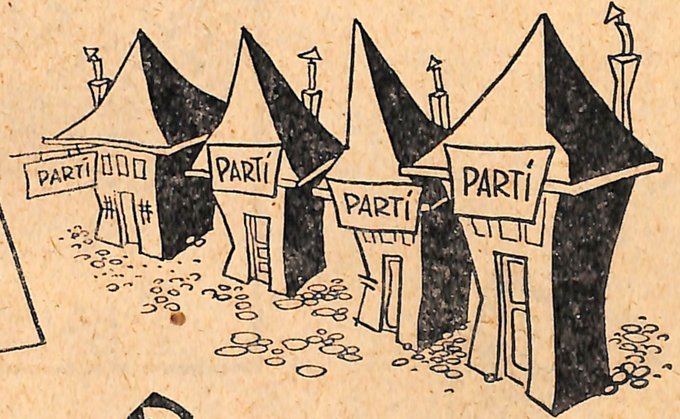
Kırk Ambar

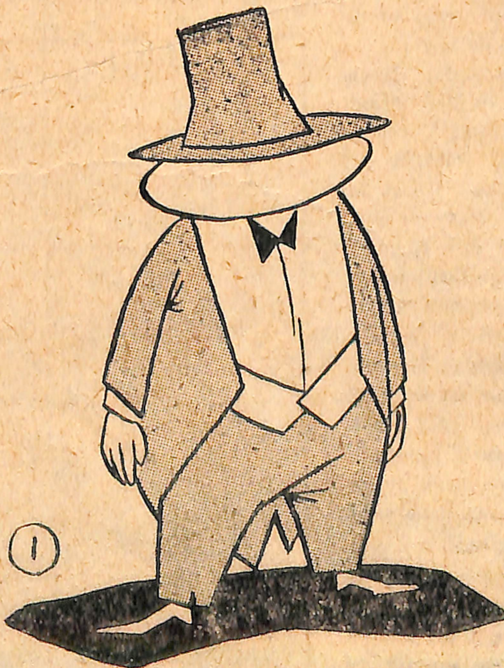

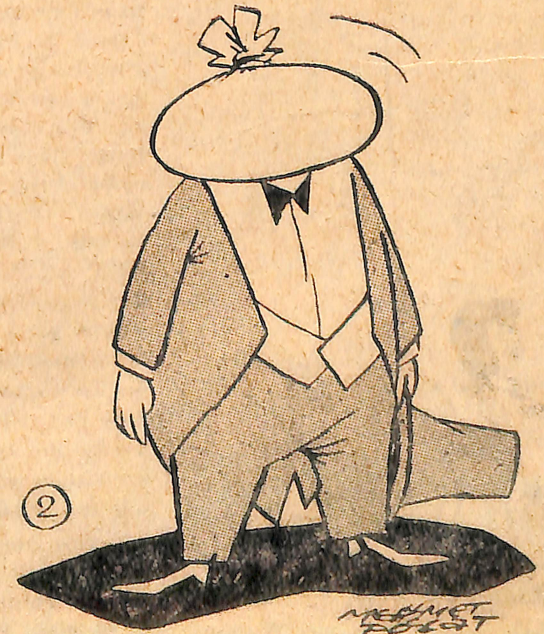

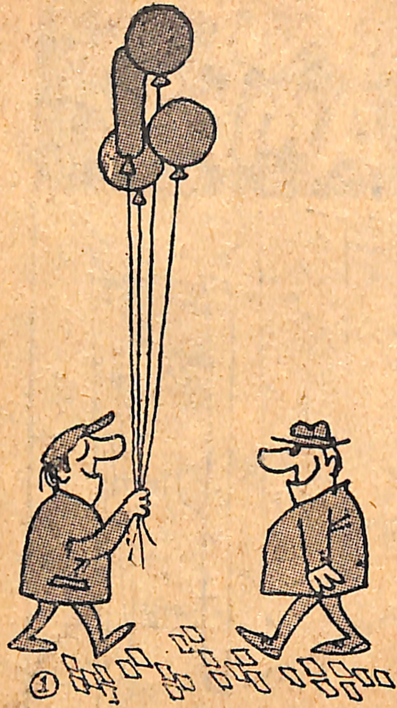
HESAP PUSULALARI TEK TİP OLACAK!..

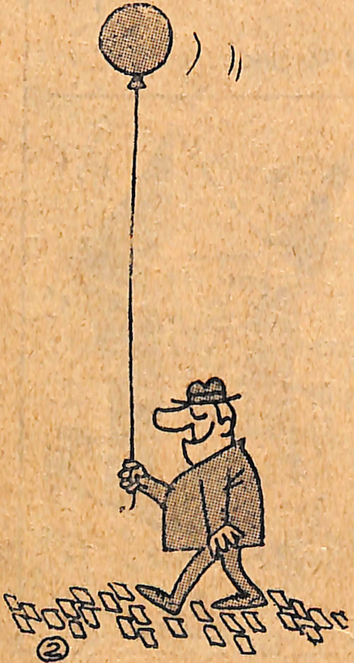

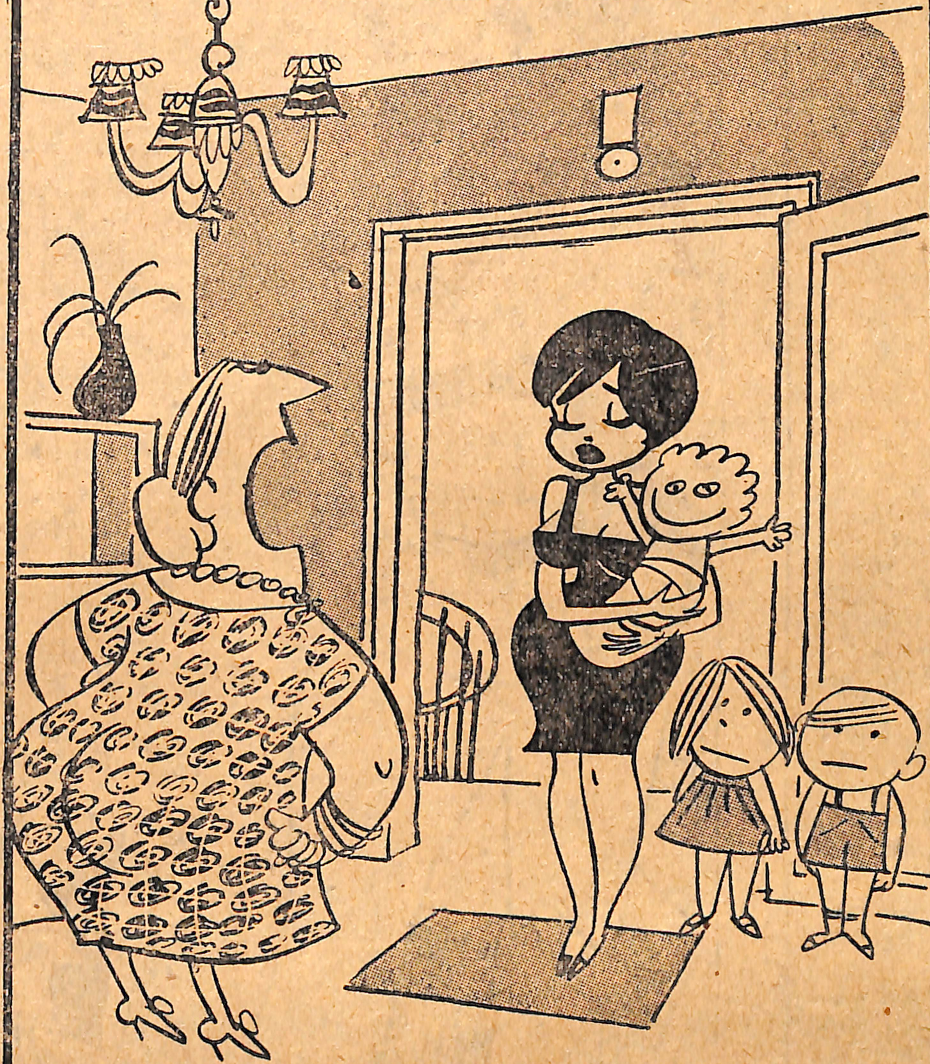
YAZISIZ

YAZISIZ

—NE OLUR, ŞUNL
SEVAPTIR !.

ANADOLU Kulübünde bu yaz değişiklikler var, güzel değişiklikler: Meselâ, yalnız bezik, yalnız tenis oynanmıyor, opera da oynanıyor, komedi de oynanıyor... Yine meselâ, yalnız sabahları plâjda güzel mayo ve yanık vücut sergisi yok, yeni binanın geniş salonlarında resim sergisi de var.

Sergi 20 Ağustosta açıldı: Daniş Yurdakul'un bir nutku ile... Şimdi merak edersiniz bu Daniş Yurdakul kim diye, değil mi?.. Ressam mı? Hayır... Şair mi? Hayır... Güzel Sanatlar Akademisinde profesör mü? Hayır... Eleştirmeci mi? Hayır!... Ya ne?... Eski milletvekillerinden, C.H.P. li!... E, başa geçmek, kurdelâ kesmek için yetmez mi?

Sergi güzel, pek güzel... Tablolar belki üstün birer sanat işi değil. Ama hepsi emek işi, zevk işi... İnsanların parayı bile emeksiz kazandıkları bu alış veriş dünyasında bu kadar kişinin sanat uğruna bedavadan çalışması az güzel şey mi?...

Sergide tanınmış imzalar var: Nurullah Sümer, Ercüment Kalmuk, Nermin Faruki, Azra İnal, Kemal Zeren gibi... Ama çoğu amatör ve kadın... Bir tane de politikacı var: Avni Doğan... Halbuki bizde politikacılar tuval değil yalnız göz boyarlar!

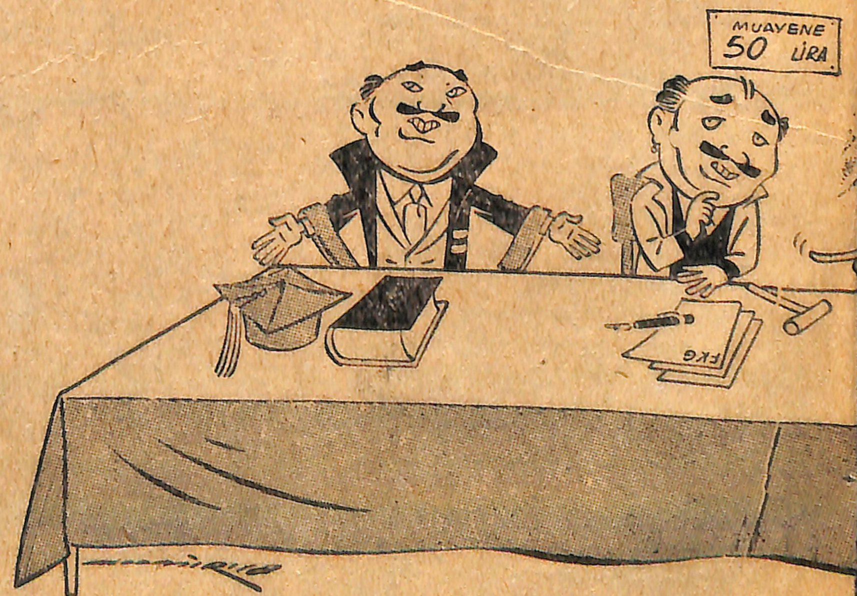
Anadolu Kulüb

Açılış töreninde, gelenlerin çoğu yaz kıyafetlerindeydi: Şortlu yoktu ama, Cemal Hüsnü Taray'la bizim

Yusuf Ziya Ortaç'tan başka da kravatlı yoktu!

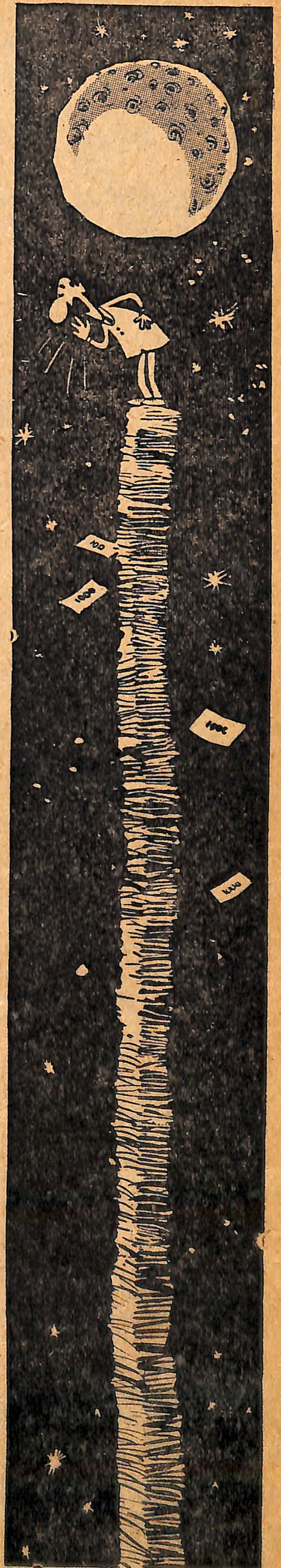
Haaa, bir de bu açılış töreninde

C. H. P. İstanbul Başkanı Ali Sohtirik, kendisini münazaraya çağıran

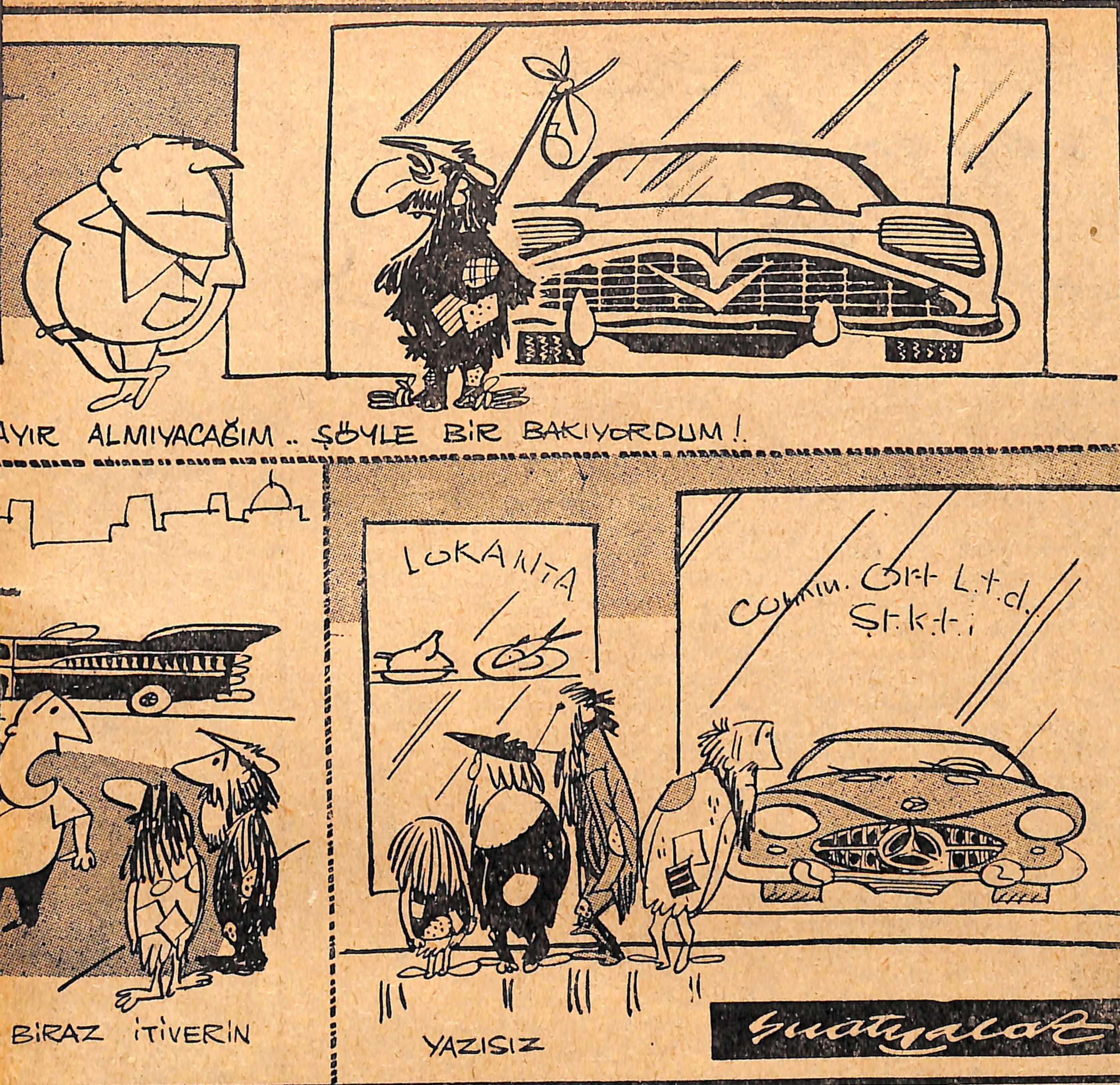

F. K. Gökay — Hangisiyle istersen?...

Ay'a gitmek için Amerikalılar 20 milyar ayırdı. (Gazeteler)

— Yetmedi, daha gönderin!

...ünde Resim Sergisi

nutuk vardı kurdelâ vardı, makas vardı da çok şükür fındık, fıstık, kokteyl yoktu... Göz ve gönül doyurmakla yetindik, karın değil!

Bu güzel sergide, sahiden seve seve alacağınız, salonunuzun duvarlarına asacağınız tablolar var. Biz, bu konuda bilgimizin cesaretiyle değil, kendi zevkimizle söyliyelim: Lizet Zara'nın bir eserini, Ragıp Gökcan'ın birkaç peyzajını pek beğendik... Kemal Zeren'de bir duraklama, hattâ bir gerileme var gibi geldi bize. İnşallah o gerilemiş değildir de gençler ilerlemiştir!

Salonu süsleyen yeşil elbiseli güzel bir portrenin modeli, sırtında ayni elbise ile resminin yanında belli bir heyecanla epeyce dolaştı!

Duvarlarda iki tanınmış portre vardı: İsmet İnönü ile Vedat Dicleli'nin portreleri... Ne tuhaf, ikisi de birbirine hiç bakmıyordu!

Çocuk resimlerine gelince, maşallah hepsi zamane çocuğu... Hepsi büyümüş de küçülmüş... Hepsi Abdülhak Hâmid'in «Tıfl-ı ekber» i: Kocaman çocuğu!

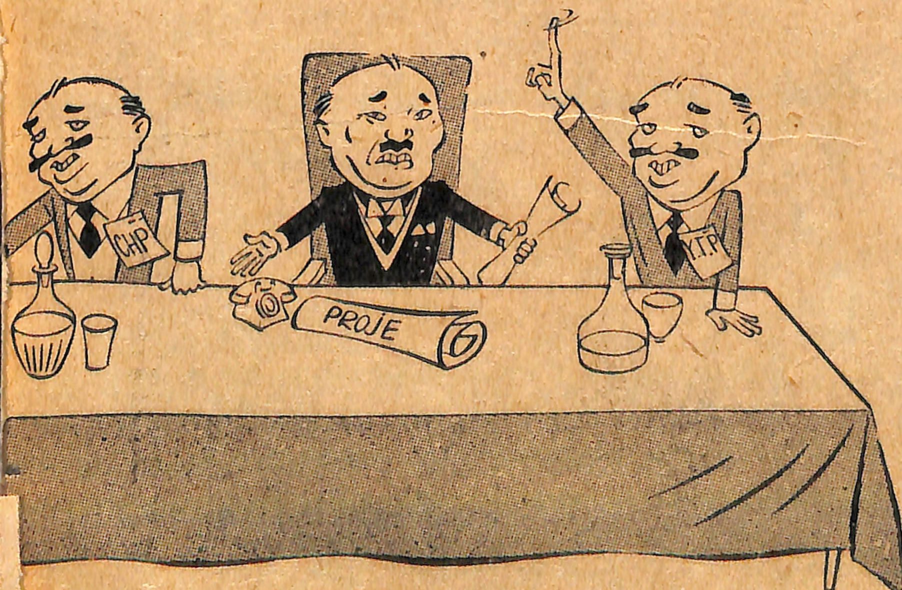
Gece yatmaya çıkanlar bile bir kere sergiye uğruyordular.

Zarif sanatkâr Nevzat Kaskan'la, Pindaros Pilatonidis'in renkler, çizgiler cümbüşü konfigüratifleri, nonfigüratifleri karşısında hayretle ve biraz da korku ile durup bakan çocuklara anneler şöyle çıkışıyorlardı:

— Haydi odanıza... Gece böyle şeylere bakılır mı hiç?... Uykunuz kaçar sonra!...

AKBABA

K. G. için «Hangi Fahrettin Kerim ile konuşacağım?» diye sormuş (Gazeteler)

Şampiyon

Yazan: PİTİGRİLLİ

Çeviren: ADNAN TAHİR

RENATA Valli, güzel olduğunun farkında değilmiş gibi davranmayı tercih eden güzel bir kızdı. Hem de çok güzel. Saçları, limonatadan bir şelâle gibi omuzlarına dökülüyor, gözleri de gördüğü her şeyi ilk defa görüyormuş gibi tecessüs dolu bir ifadeyle alabildiğine açılıyordu.

Bünye bakımından, körpecik bir söğüt dalı ile onun arasında hiç fark yoktu. Ne tarafa çekseniz o tarafa bükülüyor, ne yana itseniz o yana iğriliyor, sonra vine eski halini almakta hiç de güçlük çekmiyordu.

Harikulâde vücudunda bir tek kusur vardı. Göğüsleri, havası fazla kaçırılmış birer lâstik toptu sanki. İnsan bunlara bakıyor bakıyor, sonra: «Ne vakit patlıyacaklar acaba?» diye düşünmekten kendini alamıyordu. Kusur saymak lâzımsa Renata Valli'nin kusuru bundan ibaretti işte... Bütün kız arkadaşları da ayni şekilde kusurlu olmadıkları için üzülüyorlardı doğrusu.

Belinin darlığı ile kalçalarının muntazam genişliği karşısında, dünyanın tezatlar dünyası olduğunu bir kere daha hatırlıyor ve ister istemez içinizi çekiyordunuz.

Giydiği şeffaf çoraplar hafif etli bacaklarına pişkin bir sevgilinin sırnaşık ifadesiyle öyle bir sarılış sarılıyordu ki ayağın mı çorapta, çorabın mı ayakta eriyip gittiğini bir türlü anlıyamazdınız.

Karakter itibariyle hiç de zayıf bir yaradılış değildi bu genç kız. Genç kız tâbiri lâfın gelişi tabiî Zira o, bir evvelki deniz mevsiminde iri yarı bir delikanlı ile plâja gitmiş, genç kızlığını kabinede unutacak kadar dalgın ve savruk davranmıştı.

Ertesi gün «Kayıp aranıyor» diye gazetelere ilân vermek lüzumunu duymadığı gibi, emanet bürosuna müracaat etmeyi de faydasız bulmuştu.

Evet, Renata Valli karakter bakımından hiç de zayıf bir yaradılış değildi. Buna mukabil haddinden fazla muhteristi. Heyecana, tehlikeli maceralara, kahraman ruhlu, cesur, gözü pek ve kuvvetli erkeklere zaafı vardı.

«— Umumî zafiyete mâruz kalmaktansa, hususî zafiyetlerle haşir neşir olmak çok daha faydalı» diye sık sık tekrarlıyordu.

Yeni neslin müstesna şairlerinden Giovanni Sestieri ona vezinsiz kafiyesiz bir şiirle ilk aşkını ilân edip son kitabını verdiği zaman Renata daima yaptığı gibi gözlerini böyle böyle açıp şöyle mırıldanmıştı:

«— Nezaketinize diyecek yok ama siz maalesef benim tipim değilsiniz.»

Genç kız, itiraf edilen aşkın yanısıra kendisine şiir kitapları değil, spor müsabakalarında kazanılmış madalyalar, kupalar ve buna benzer daha bilmem neler hediye edilmesini arzuluyordu. Hele madalyalarla kupalar altın olursa yalnız akan değil akmayan sular bile durabilirdi. Bir erkeğin köküne kadar erkek olabilmesi için, onun ya dalgaların arasında boğulmak üzere bulunan bir kadını kurtarmış, ya da alevlerin arasında kavrulmak üzere bulunan bir çocuğu oradan çekip almış olması şarttı.

Son neslin en kuvvetli şairi genç kıza fena tutulmuştu.

«— Yarından tezi yok» diye kendi kendine homurdandı. «Bir şampiyon olacağım... Bir kahraman olacağım... Mevcut bütün imkânlara başvurarak Renata'ya kendimi sevdireceğim.»

Genç adam bu kesin kararı verirken, lûgat kitaplarından «imkânsız» kelimesini kaldıran Napolyon kadar mağrurdu.

Bir atletizm klübüne yazılarak antrenmanlara şaşmaz bir intizamla devama başladı.

İlk iştirak ettiği müsabaka mânialı yüz metre koşusuydu. Renata Valli yarışın bitim noktasında şampiyonu kucaklamak ve sabit rujla boyadığı dudaklarını ona uzatmak için sabırsızlıkla bekliyordu. Bir hayalinin daha hakikat olmak üzere bulunduğunu düşünürken gözleri yine böyle böyle açılıyor, göğüsleri de iftiharla kabarıyordu.

Fakat yazıklar olsun... Giovanni Sestieri daha ikinci mâniayı atlarken ayağı takılmış ve yuvarlanmıştı. Ağzının ve vücudunun bütün şekilleriyle toprağı öpüyordu. Ayağa kalktığı zaman dudaklarının arasından okkalı bir küfürle iki tane de diş döküldü.

Renata hem kızgındı hem de üzgün:

«— Siz maalesef benim tipim değilsiniz» diye kırık dökük bir sesle mırıldandı. «Bana karşı duyduğunuz aşkın sizi şampiyon yapacak kadar kuvvetli olmadığı meydanda işte.»

Sestieri, her iki tarafın da izzetinefsini kurtarmak için boğuk sesler çıkarıyordu:

«— Kabahat ne sizde ne de bende... Asıl suç mâniayı yapanda... Çok yüksek yapmış.»

Renata hiç de ayni fikirde değildi:

«— Budalalık» diye kestirip attı. «Aşk mânia dinlemez.»

Giovanni cesaretini kaybetmiyordu. Gece, uyurken bile ayni şeyi sayıklamağa başlamıştı artık:

«— Ergeç şampiyon olacağım. Herkes benim kahramanlığıma imrenecek.»

Bir gün nehir boyunda dolaşırken bir çocuğun önce akıntıya kapıldığını sonra da çırpınmağa başladığını gördü. İşte beklediği fırsat nihayet ayağına gelmişti. Bir an bile tereddüt etmeden ceketini, pabuçlarını çıkarıp suya atladı.

İlerdeki köprü ile nehrin kıyısı bir anda mahşer yerine dönmüştü. Kalabalık olanı biteni merak ve heyecanla takip ediyordu. Fedakârlığın böylesine diyecek yoktu doğrusu.

Giovanni ile biraz evvel akıntıya kapılan çocuk kıyıya çıkar çıkmaz bravo sesleri ve şiddetli alkışlar birbirini kovaladı.

Çocuk, iki elini birden havaya kaldırıp etrafı selâmladıktan ve teşekkür ettikten sonra hemen yere eğildi ve bitkin vaziyette yatan Giovanni'ye sun'i teneffüs yaptırmağa başladı.

Başarısızlıkların artması nisbetinde, şairin genç kıza karşı duyduğu aşkın derecesi artıyordu... ve Sestieri kendinden emindi. Günün birinde evvelâ şampiyonluğa sonra da sevgilisine kavuşacaktı.

Nihayet eline mükemmel bir fırsat daha geçti. Bu bir paraşüt müsabakasıydı. İki bin metre yükseklikten atlanacak, yere ilk inen de şampiyon ilân edilecekti.

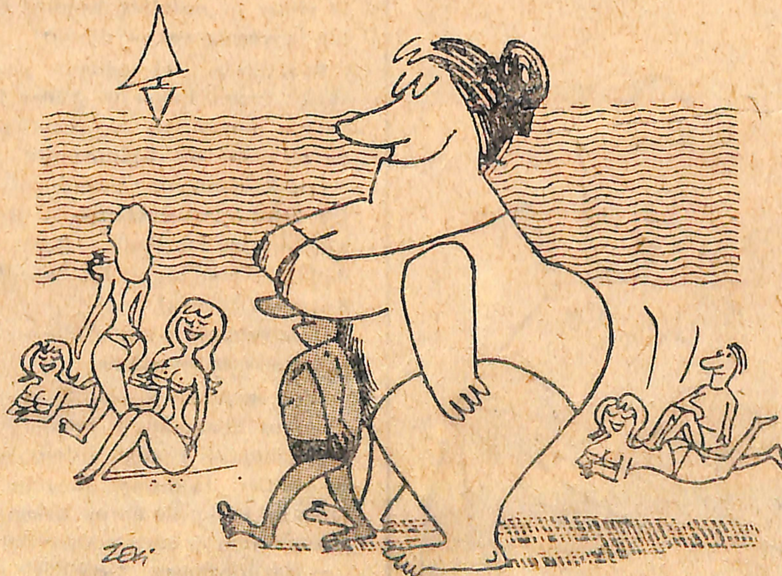
Giovanni derhal müsabakaya katıldı.

Uçak, iki bin metre yüksekliğe erişince işaret verildi. Kapaklar açıldı. Diğerleriyle beraber şair de kendini boşluğa attı ve rakiplerine nisbeten muazzam bir mesafe farkı ile yere indi. Seyirciler heyecandan ne yapacaklarını şaşırmıştılar. Herkesin hayretten dili tutulmuştu âdeta.

Neticeyi o kocaman kocaman gözleriyle bizzat gören Renata Valli hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Evet, Giovanni Sestieri büyük bir sürat ve mesafe farkı ile birinci gelmişti. Fakat paraşütünü açmayı unuttuğu için artık yaşamıyordu.

Çeviren :
Adnan TAHİR

— Ah karıcığım, bana plâjda bile göz açtırmıyorsun!...

KUZU İLE KURT

Öğretmen, talebesine La Fonten'in kuzu ile kurt hikâyesini anlattıktan sonra dedi ki:

— İşte kuzu, haylâzlık edip de sürüden ayrılmasaydı o zaman kurt onu yiyemezdi!

Afacan bir talebe cevap verdi:

— Evet ama, o zaman da biz yerdik!

ZAVALLI KADINLAR!

Küçük Jean annesine sordu:

— Anneciğim, büyür ve evlenirsem herhalde benim de babam gibi bir kocam olur değil mi?

— Evet kızım...

— Peki evlenmezsem o zaman da herhalde Helen halam gibi ihtiyar bir kız olurum değil mi?

— Evet!

— Anneciğim; biz zavallı kadınlar için hayat ne zor değil mi?

Bir YILBAŞI GECESİ

YAZAN: PEYAMİ SAFA

Çizen: BÜLENT SEREN

5

VİSKİYİ BİRDENBİRE DİKMİŞTİM. KARŞI TARAFIMDA OTURAN KADINLARDAN BİRİNİN BAKIŞINDAN, LONDRA'DA BÖYLE BOZA İÇER GİBİ VİSKİ İÇİLMEDİĞİNİ HİSSETTİM.
HERHALDE ŞU BİZİM ABLADAN BAHSETMEK İSTİYOR...
NACİYE HANIM NE ZAMAN GELECEK İZMİRE?
EFENDİM, MALÛM YA, ÇOCUK ABLAMIN BÜTÜN HAYATINI DOLDURUYOR. YOKSA AKLI FİKRİ BURADA...

YAŞA BE! ABLANIN İSMİNİ DE ÖĞRENDİN: "NACİYE". YAZDIĞI MEKTUPLARI BİLE EZBERE OKUYORSUN...
EVET, SON MEKTUBUNDA DA ÖYLE YAZIYORDU. "AKLIM FİKRİM SİZDE" DİYORDU.

BU SAADET UZUN SÜRMEDİ... KIZ DAHA ALÇAK SESLE BANA İNGİLİZCE UZUN BİR CÜMLE SÖYLEDİ... SESİNİN TONUNDAN BİRŞEY SORDUĞUNU ANLADIM. GÜLÜP BAŞIMI SALLADIM...

FAKAT KIZ İKİNCİ VE DAHA UZUN BİR CÜMLEYLE SORGUSUNDA ISRAR EDİNCE...
YES, VERİ GUT...

KIZI ÖYLE BİR GÜLME TUTTU Kİ... SU İÇİRMEDEN KENDİNE GELEMEDİ.

İNGİLİZCEYİ VE LONDRA'YI BİLMEZDİM AMA, FRANSIZCAYI VE PARİS'İ İYİ BİLİRDİM.
ÇOK ŞAKACISINIZ!..

EN İYİSİ ŞUNLARA BİR PARİS MASALI ANLATAYIM... VAZİYETİ İDARE ETMİŞ OLURUM...
EFENDİM, BENDENİZ PARİSTEYKEN....
PARİS'E AİT HİKÂYE BİTİNCE ALKIŞLANDIM. ÇOK KOMİK ANLATMIŞTIM...

GELGELELİM BENİ GARDAN ALIP BURAYA GETİREN KIZIN İSMİNİ BİLMİYORDUM DAHA.. NEYSE TALİH ONA DA YARDIM ETTİ...
SEVİM, FERHAN BEYİN VİSKİSİ BİTTİ. DİKKAT ETSENE KIZIM!
HAH, ADINI ÖĞRENDİM, TAMAM! ARTIK HİÇ KİMSE BENİ FERHAN OLMAKTAN MENEDEMEZ...

KIZ BENİM İÇİN VİSKİ EMRETTİ...
TEŞEKKÜR EDERİM SEVİM HANIM!
BENİM İSMİM SEVİM DEĞİL!

DEVAMI VAR

BEŞ Genç Kız

Yazan: RONA JAFFE
Çeviren: GÖNÜL SUVEREN

— 5 —

Genç kızın elleri titriyordu. Adamın görmemesi için hemen ellerini arkasına sakladı. «Bilmiyorum efendim. O kızlarla tanışmadım.»

«— Burada neden çalışmak istiyorsun? Bir mağazada tezgâhtarlık yapsan daha iyi olmaz mı?»

O anda genç kız bir mağazada satıcılık yapmayı hakikaten tercih ederdi. Fakat cesaretle, «İyi bir satıcı olacağımı zannetmiyorum,» dedi.

«— Neden?»

«— O iş beni alâkadar etmiyor da ondan.»

«— Seni kitaplar mı alâkadar ediyor?»

«— Evet efendim.»

Mr. Shalimar arkaya yaslanarak, ellerini ensesinde kavuşturdu ve gülmeğe başladı. Bir an April kendisiyle alay ettiğini zannetti, hırsından gözleri doldu. Sonra adam, «Bana aldırma sen,» dedi. «Buraya yeni gelen her kıza ayni suali sorarım. Onların nasıl düşündüklerini anlamak isterim de ondan. Bazan ne garip cevaplar alırım, bir bilsen.»

April o kadar rahatlamıştı ki, hemen tebessüm etti. «İnşallah ben de size garip bir cevap vermedim.»

Mr. Shalimar, «Hayır,» diye cevap verdi. «Sen güzel olduğun kadar da mantıklısın.»

Adamın iltifatı April'i büsbütün rahatlatmıştı. «Ama bana karşı haksız davrandınız,» dedi. «Neticede ben sadece bir daktiloyum.»

«— Bütün olmak istediğin bu mu?»

«— Hayır... Aslında... Artist olmayı istedim.»

«— Piyes okumaktan hoşlanır mısın?»

«— Hem de nasıl.»

Mr. Shalimar masaya yaslandı, yüzünde dalgın bir ifade belirmişti. «Bazan Eugene O'Neill'e derdim ki... O benim samimî dostlarımdandı... Onu gayet iyi tanırdım... Evvelce... Meşhur olmadan evvel... O benim himayemdeydi.»

«— Fakat siz yaşlı değilsiniz ki.»

«— Fakat o benim fikirlerime hürmet ederdi. Ona cesaret verirdim...»

Mr. Shalimar April'e gülümsedi. «Sana bir gün bazı hikâyeler anlatırım. Bir zamanlar beni de bir dahi addederlerdi. Sen doğmadan evvel tabii...»

April, «Aman Allahım,» dedi. «Hikâyeleriniz muhakkak ki çok enteresan şeyler olacak.»

Mr. Shalimar şefkatle. «Vaktimiz bol olduğu zaman,» diye mırıldandı. «Seninle konuşuruz. Bugün yapılacak iş çok... Bu akşam üzeri işin var mı? Lüzumu olursa altıya kadar kalabilir misin? Kitaplar hakkındaki aylık raporumu yazdıracaktım, sekreterim hastalandı. Kalabilir misin?»

«— Memnuniyetle.»

«— Eğer altıdan daha geç kalırsan, sana akşam yemeği için para veririm. Olur mu?»

«— Peki efendim.»

«— Şimdi lûtfen kapıyı kapa ve kitle. Senin ilk olarak baş belâlarını buraya sokmamayı öğrenmen lâzım.»

April, «Baş belâlarını Mr. Shalimar'ın odasına sokmıyacağım,» diye düşündü. Genç kıza göre bu zarflara adres yazmaktan daha şerefli bir işti. Kalbi sevinçle çarpmağa başladı. İşe gireli bir gün olmuştu, şimdiden ilerlemeğe başlamıştı bile.

Telefona cevap verip, karşısındakinin meşhur bir muharrir olduğunu anlamak ne heyecan verici bir hâdiseydi. April onların eserlerini okumuştu. Fakat vuzuhsuz bir şekilde bu adamların meşhur olduğunu biliyordu, bu yüzden telefon edenlerin hepsinin ismini teker teker ezberledi. Mr. Shalimar öğle yemeği için Algonquin'e gidince de kapıyı kapayarak adamın masasında ne var ne yok hepsini okudu. Sonra da aşağıya, binadaki kahveye gitti.

Geceleri bar halini alan kahve ışıklar içindeydi, içeriye doluşmuş olan kızlar durmadan konuşuyorlardı. Loca gibi yerlere sıkışmız guruplar son dedikoduları tekrarlamaktaydı. Yuvarlak tezgâh da kızlarla doluydu. April, orada oturanlardan birinin kalkmakta olduğunu görünce hemen onun arkasına geçti ve kız kalkar kalkmaz yerine süzüldü. Ve o zaman Caroline Bender'in yanına oturmuş olduğunu farketti.

Genç kız o gün siyah bir tayyör giymişti. Bu kılığıyla mecmualardaki modellere de ne kadar çok benziyordu. Saçları kulaklarına kadar geliyordu. Dümdüz, pırıl pırıl saçlarının uçlarını içine kıvırmıştı, alnında da bir iki perçem vardı, gözlerine de mavi far sürmüştü. April yan gözle Caroline'in profiline bakarak, ona söylemek için birkaç kelime aradı. Sonra, «Ne kadar da üzüntülü bir hali var,» diye düşündü. Caroline arkadaki rafa konmuş olan elma tatlısına görmeyen gözlerle bakmaktaydı. Sonra başını çevirdi.

O zaman tanıdık bir sima görmekten hakikaten memnun olmuş gibi bir tavırla, «A,» dedi. «Merhaba.» Halbuki April'le tanışmamışlardı bile. «Ben sizi tanıyorum.»

April, «Büroda yanyana oturuyoruz,» diye cevap verdi. «Hiç olmazsa kendi kendimizi takdim edelim. İsmim April.»

«— Benimki de Caroline...» Caroline elini uzattı. Mahçubiyet ve biraz da ferahlıkla gülerek el sıkıştılar. «Siz ne iş yapıyorsunuz?»

April, «Ben daktiloyum,» dedi. «Fakat şu anda Mr. Shalimar'ın sekreterliğini yapıyorum.»

«— Aferin. İleride Yazı İşleri Müdürü olmak niyetinde misin?»

April, «Herkes de bunu soruyor,» diye cevap verdi. «Paraya ihtiyacım olduğu için bu işe girdim. Fakat Mr. Shalimar'ın odasından içeri ayak atar atmaz, adam beni öyle bir sorguya çekti ki. O kızların benim işim için birbirleriyle mücadele ettikleri doğru mu?»

«— Bana iş idarehanesinde böyle söylediler. Hepsi iyi tahsilli, üniversiteli kızlarmış. Tecrübeleri olmadığı için de cüz'î bir ücretle çalışmağa razıymışlar, işte bu yüzden Fabian da o kadar az para veriyor, kimse de buna itiraz etmiyor. Hoş bazı yerlerde kızlar haftada kırk dolarla işe başlıyorlarmış ya.»

«— Sen Yazı İşleri Müdürü olmak istiyor musun?»

Caroline güldü. «Herkes bunu bana da soruyor. Şu anda Miss Farrow'un yanında çalışıyorum, ama kadın bana sanki dönüp kendisini ısırıverecekmişim gibi bakıyor... Hoş, onun bana neden öyle baktığını da anlamağa başladım ya. Hırs da sarî olmalı.»

Garson sandviçlerini getirdi, bir müddet sessiz sedasız bunları yediler. Sonra April, «Sen New York'lusun değil mi?» diye sordu.

«— Port Blair'liyim. Buraya kırk dakika.»

«— Ailenle birlikte mi oturuyorsun?»

«— Port Blair gibi bir yerde yaşamamın sebebi de bu ya.»

April, «Ben Colorado'luyum,» dedi. «Springs, Colorado.»

«— Biliyorum.»

«— Biliyor musun? Nereden biliyorsun?»

«— Mary Agnes söyledi.»

«— Ne garip kız o değil mi? Her şeyi biliyor.» April uzun, karışık saçlarını hafifçe düzeltti. «Ben de kılığım kıyafetim değişik olduğu için buralı olmadığımı anladığını zannetmiştim. New York'lu kızlar o kadar şık ki.»

Caroline güldü. «Mary Agnes mi şık? Brenda mı?»

«— Yok, yok... Onlar değil. Meselâ sen çok şıksın. Sen bence New York'lu kız tipisin.»

Caroline, «Teşekkür ederim,» dedi. «Bu bir kompliman galiba?»

April başını salladı. «Tabiî ya... Tabiî.»

Sandviçlerin parasını verdikten sonra, birlikte yukarıya çıktılar. Caroline April'e, «Yarın işten sonra bir şey yapıyor musun?» diye sordu.

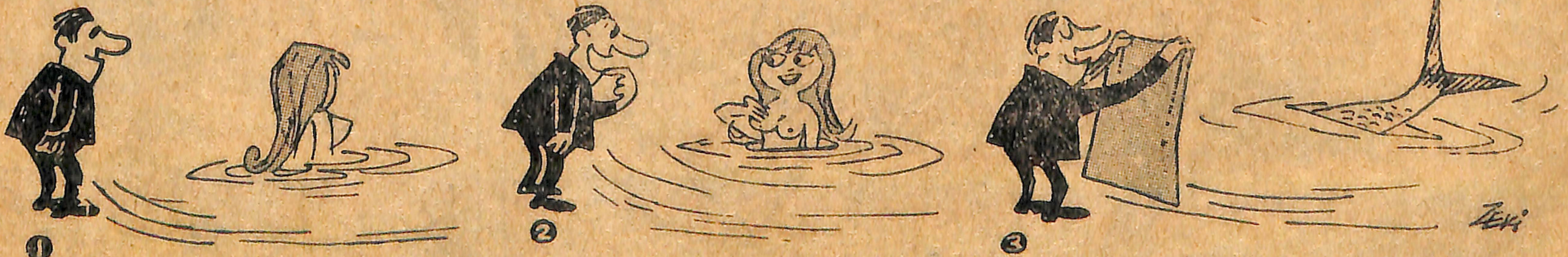
«— Hayır... Zannetmiyorum.»

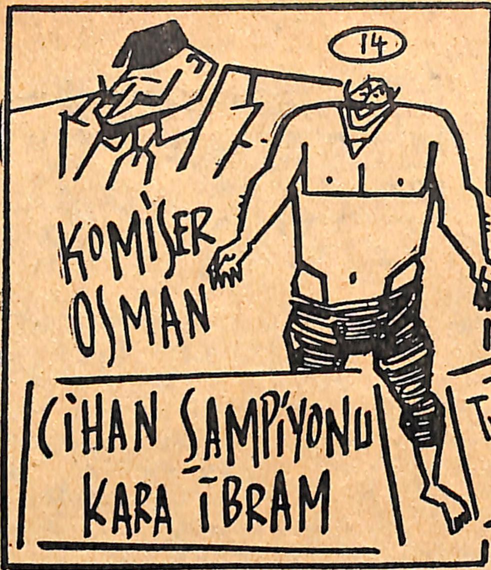
«— Seninle birlikte yemek yiyip, sonra sinemaya gidebiliriz. Bunu ister miydin?»

«— Tabiî. Çok memnun olurum.»

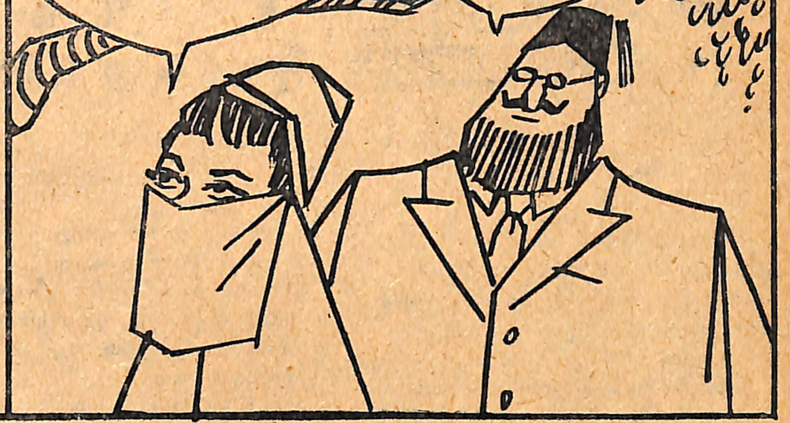
«— Peki öyleyse... Şimdilik Allaha ısmarladık.»

(Devamı var)

SEHER HANIM VE MEHMET ZİYA BEY, FENERBAHÇEDE DOLAŞIRLARKEN TAKİP EDİLDİKLERİNİN FARKINDA BİLE DEĞİLLERDİ...

BİR AĞACIN ALTINA OTURAN KARI KOCA, RAHAT BİR NEFES ALMAĞA VAKİT BULAMADAN, KARŞILARINA BİR TAKIM ADAMLARIN DİZİLDİĞİNİ GÖRÜRLER...

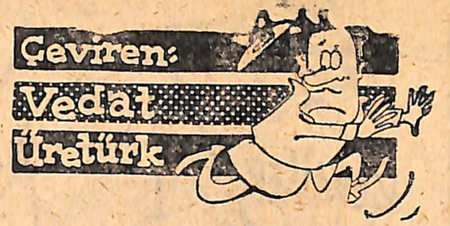
KARA İBRAHİM SEHER HANIMIN ÜZERİNE GELİNCE, MEHMET ZİYA BEY ARAYA GİRER...

PATATES Şövalyeleri

— 27 —

— Mösyö Dublè, dedi, mesele istemediğimden daha da uzadı. Düşmanlarla başınıza hiç de çorap örmek istemezdim. Mösyö Dublè, sizi seviyorum.

Filimario canı burnunda bir sesle:

— Siz de mi? dedi. Hey Allahım! Ne öldürücü yeknesaklık! Kaçakçıdan tut da milyonere varıncaya kadar bütün kadınlar, birbirlerine benziyormuş meğer...

Clotilde dudaklarını ısırdı. Dişlerini sıkarak:

— Nefret ediyorum sizden, dedi.

Kızan Filimario:

— Siz de mi? diye bağırdı. Hey Allahım! Ne korkunç yeknesaklık! Bütün kadınlar birbirine benziyormuş meğer...

Clotilde koşa koşa gene salona döndü. Kadının tek başına geldiğini görünce, gözcülük eden Pis ile Stt, aptallaştılar, kaldılar. Settembre:

— Temizlemiş, dedi.

Pis:

— Allah korusun, dedi; bu oyunun bir ölümle sonuçlanması gerekirse, cesedin, matmazel Troll'ünkinden daha çok, mösyö Dublè'ninki olması iyidir.

Bu anda mösyö Dublè'nin varlığı, gülerek keyifli keyifli çıktı ortaya. Bizimki arkadaşlarına raporunu verince, Sett pek kaygulandı:

— Sizi sevdiğinde bu ufacık kibar oyunu oynarsa, ya şimdi sizden nefret ettiğine göre, bize ne oyunlar oynayacak?

— XIII —

Sıraladığımız garip olayları tâkip eden gün, bizim üç asilzade hesabına, gerçekten civcivli oldu.

Ajanın sağ kolu öğleye doğru bizimkileri görmeğe gelince, heyecanlı aşırı bir gösteri ile karşılandı. Madam Thomson pek memnun kaldığını söylemiş ve aylıklarını iki misline çıkartmıştı. Hele, Filimario'nun durumunun karşısında, haftalığı elli dolara, iki yıllık bir anlaşma yapmağa hazır olduğunu bildiriyordu.

Sâfdil adam:

— Tek mahzur, madam Thomson'un azıcık alıngan olmasıdır, sizinle evlenmeğe gücü yeter, dedi; dahli bu işlerin içinden çekip çıkarabilecektir. Hizmetiniz için ne kadar para isterseniz var.

Filimario:

— Demek bir şantaj meselesi, diye işi kızıştırdı.

Küçük adam sabrını taşırdı.

— Ben bir kötülükler emprezariosu değilim: Bill Stick'im ben, artık sorabilirsiniz, herkes tanır beni. Başınıza her gelene karşılık veririm. Zaten, kendiniz de göreceksiniz bunu. İşi kabul ediyor musunuz?

— Şimdilik öylesine kabul ediyorum; ancak meselenin ne olduğunu iyice öğrendiğim zaman, size kesin bir karşılık veririm.

— Olsun. Sizi ilgili şahısla münasebete geçireceğim.

Mösyö Stick bir an uzaklaştı ama sonra gelip Fil'e ikinci katta, 87 numaralı odada beklendiğini bildirdi.

Fil 87 numaralı odaya çıktı, kapıyı çaldı, hemen salona alınmış oldu ve birkaç dakika bekledikten sonra, bir kapı açıldı, Clotilde girdi içeri.

★

Clotilde ilkin sapsarı, sonra kıpkırmızı kesildi. Fil kurala pek yaraşırcasına eğildi.

— Mösyö Stick bana, karışık bir işe atılmak için bir adamla münasebete geçmemi görmek istediğinizi bildirdi. Tam karşılığımı vermeden işi şimdilik kabullendim. Emrinize hazırım.

Clotilde oturdu. Mösyö Stick temiz bir dayak istiyordu.

«İnanınız bana: Size uygun bir insan bulurum!» demişti. Şu mösyö Stick'ten daha aptal insan olamazdı doğrusu. İş trajediye ve gülünçlüğe dökülüyordu. İşte Clotilde'in Filimario'ya açıktan açığa söylemek istemiş olduğu söz:

«Bakın, mösyö Filimario; adı yedi dilde dolaşan bir Filimario'nun dostu olmaktan ve onu bir tuzağa düşürmekten dem vuruluyor. Mösyö Filimario; bu işte hiç de şaşılacak bir taraf yok, mösyö Filimario'ya yalnız şöyle demek isterdim: «Ya Amerika cezaevlerine dönünüz, ya da gelip alçak gönüllülükle benden özür dileyiniz, ama pek alçak gönüllülükle.»

Clotilde mösyö Stick'i seve seve temizlemek isterdi. Herif bula bula bu Filimario'dan, bu domuzdan daha iyisini bulamamıştı!

Filimario:

— Emirlerinize âmâdeyim, diye tekrarladı.

Bunu derken, doğrusu kırılacak kafası vardı. Kızan Clotilde, gözyaşlarının kirpiklerini yaktığını sezdi.

Pis denen avanak bunu neden önceden haber vermemişti sanki? Ne de olsa, birşey söylemek gerekiyordu.

— Üzüldüm bu işe doğrusu, fikrimi değiştirdim.

Müthiş bir öfke ile ekledi:

— Zaten beceremezsiniz siz bu işi: Dolap çevirecek insan, sinekten yağ çıkaracak kadar açıkgöz olmalıdır.

Filimario eğilerek:

— İltifata teşekkür, dedi.

Sonra salonu terketti ve Clotilde gene de iyi bir iş bu artık.

Fakat Filimario, bundan böyle asilzade olmak istemediğini bildirdi; memur olmayı tercih edermiş.

Önemli bay:

— Hakkınız yok, delikanlı, diye söylendi. İlk başarıda hemen durmamalı; fırsat bu fırsattır diye elli doları kaybetmemeli insan. Sizin gibi bir adama burada her zaman iş vardır. Bakın, söz gelişi, bugün, iyi bir işim var.

Önemli bay bizimkilere ayrı ayrı çalışmakta bir mahzur görüp görmediklerini sordu. Hiçbir mahzur olmadığını anlayınca keyiflendi.

★

Filimario kararlaştırılan saatte otele geldi ve mösyö Stick'i sordu, adam Filimario'yu az tenha bir stüdyoda kabul etti. Mösyö Stick, İmperial Otel'de hatırı sayılır bir insan olabilirdi. Ağzından dirhemle lâkırdı çıkan ufak tefek bir adamdı. Fil'i halli halli düzdü.

— Aynasızlarla başınız belâda mı? Dolaşabilir misiniz? Kâğıtlarınız var mı? Gösterebilir misiniz?

Keyiflenen Fil:

— Başım hiç de belâda değil, hava kadar hürüm, dedi.

— Hoş! İş hem kolay, hem de çetrefil. Biri bir üçüncü adamla dostluk münasebetlerinde bulunmanıza yardım eder. Bu şahsın ciddî mâlî zorlukları varmış; bu durum işi kolaylaştırıyor; ama dikkat edin, herif sinekten yağ çıkaracak kadar zekidir ha, bu işe olanca dikkatle sarılmalıdır. Tekrar ediyorum size, iş çok temizdir. Sadece adamla münasebet kuracaksınız: Dostluğunu, güvenini kazanacak, derken onun başına öyle çorap öreceksiniz ki...

— XIV —

Bizim paradan vazgeçemiyen üç kafadar, soluğu gene ajanda aldılar. Koca madam hoşnutsuzluğunu şöyle bildirdi:

— Doğrusu üçünüz de başıma iyi işler açtınız! Cleveport'a gidip bir dolaşmalı, ciddî bir şirketin patronu ile anlaşmağa bakmalı. Para oluk gibi. İşte tren, vapur biletleri ile öteberi giderleri için elli dolar.

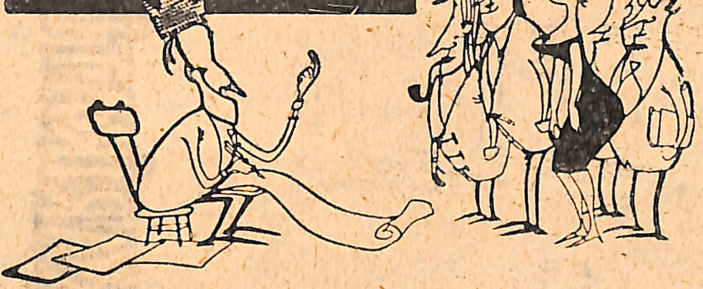
Fil kabul etti. Şu anda istediği her şey New-York'tan basıp gitmekti. Öbü iki kafadar da şüphesiz onun fikrindeydiler. Ertesi günden tezi yok, yola çıktılar, yazar onların yolculuklarını artık noktası noktasına anlatmak niyetinde değildir. O bizimkileri güzel güzel Cleveport'a, dünyalığı bol bir adamın salonuna yerleştiriyor.

(Devamı var)

Her yıl elli bin âile meskensiz kalıyor... (Gazeteler)

— Halimize şükredelim, karıcığım!..

— *Ben üç fıkra anlatayım. Sen istediğini seç. Böylece sevabı bana günahı sana olur.*

Çetin ÖZKIRIM

Müzik!

Çağımızın ünlü müzisyenlerinden biri, orkestrasında bulunan üçüncü kemancının daima üzgün yüzlü ve neşesiz olduğunu farkeder. İyi çalışan, provalara ve konserlere daima tam zamanında gelen bu orta yaşlı adamın böyle neşesiz ve sıkıntılı görünmesinin sebebini merak eder. Bir kaç gün dikkatle bu kemancı ile ilgilenir. Gerçekten sanatını son derece iyi bildiği ve iyi bir müzisyen olduğu yargısına varır. Kendi kendine:

— Herhalde adamcağız üçüncü kemancı olarak kalmaktan şikâyetçi olmalı, der ve tutar sanatçıyı ikinci kemancılığa çıkarır.

Aradan günler geçer. Adam, son derece iyi çalışmasına rağmen, gene sıkıntılı görünüşü, bedbin yüzü değişmemektedir. Şef, herhalde birinci kemancı olmak istiyor diye düşünür. Üstelik onun bu yere lâyık olduğunu da düşünerek, birinci kemancılığa yükseltir. Ama değişen bir şey yoktur. Müzisyen gene görevini aksatmadan yapmakta, gene iç dünyasının karanlıklarına gömülüvermektedir. Orkestra şefi dayanamaz, müzisyeni çağırıp sorar:

— Sizi üçüncülükten ikinci, ikincilikten birinci kemancılığa yükselttim. Maaşınız arttı. Maddî bir sıkıntıda olabileceğinizi sanmıyorum. Üstelik de çok iyi bir müzisyensiniz... Affedersiniz anlıyamadığım bir şey var. Neden böyle sıkıntılı görünüyorsunuz? Neden arkadaşlarınıza karışmıyorsunuz?

Kemancı bir süre düşünür, sonra gene ayni sıkkın yüzle cevap verir:

— Efendim ben müzik sevmem de...

Meğer!

Kafaları iyice çeken iki sarhoş, meyhaneden çıkmış gidiyorlarken bir ara başlarını kaldırıp gökteki ay'ı görürler. Biri:

— Arkadaşım şu tepemizdeki ay mıdır? güneş midir? diye, ötekine sorar.

Arkadaşı, uzun uzun baktığı halde bir şey söyleyemez... Bu sırada uzaktan yalpalayarak bir başka sarhoşun geldiğini gören kafadarlar:

— Tamam, derler, bu adama soralım. Belki o bilir.

İyice yaklaşınca birinci sarhoş:

— Hey ahbap, der, şu yukardaki güneş midir? ay mı?

Beriki, kendini iyice toparlayıp bir müddet yukarıya baktıktan sonra peltek peltek konuşur:

— Vallahi kardeşler, kusura bakmayın. Ben de bu mahallenin yabancısıyım!

Hüseyin AYDEMİR

Ağır!

Komşu köyde bir düğüne davet edilen birisi, yanına karısı ve baldızını da alarak yola çıkmış. Yol üzerinde bulunan köprüyü sellerin götürdüğünü görerek çaresiz karısını sırtına alarak karşıya geçirmiş.

Bu defa baldızını sırtlayıp çayın ortasına vardığı zaman baldızı cilveleşerek:

— Enişte ben mi ağırım yoksa ablam mı? diye sorunca zaten yorgunluktan canı sıkılan adam:

— Her ikinizin de Allah canını alsın, cevabını vermiş.

Milletler Gülüyor

YAZISIZ

Kazaklık

Amerikalı kılıbık kocalardan biri anlatıyordu:

— Bana kimse kılıbık diyemez; evde karımın benden ödü patlar. Meselâ geçen akşam bir de baktım ki sıcak su namına bir şey yok. Kıyameti kopardım, bağırdım çağırdım, beş dakika içinde kaynar su hazır edildi. Eminim ki hiçbiriniz karınıza istediğinizi bu kadar çabuk yaptıramazsınız.

Biraz duraklayıp ilâve etti:

— Öyle öfkelenmekte de haklıydım hani; zira soğuk suda bulaşık yıkamayı hiç sevmem!...

— Anlaşıldı, sana bir etek-lik hediye edeceğim!...

Dua!

Aile sofra başına oturmuştu. Baba duaya başlıyacağı sırada küçük Suzi:

— Babacığım, dedi; haftada bir dua etsek... Her günkü ekmeğimiz için ayrıca Allahı böyle durmadan rahatsız etmek doğru mu?

Babası:

— Ama Suzi'ciğim, dedi; bayat ekmek mi yiyelim istiyorsun!...

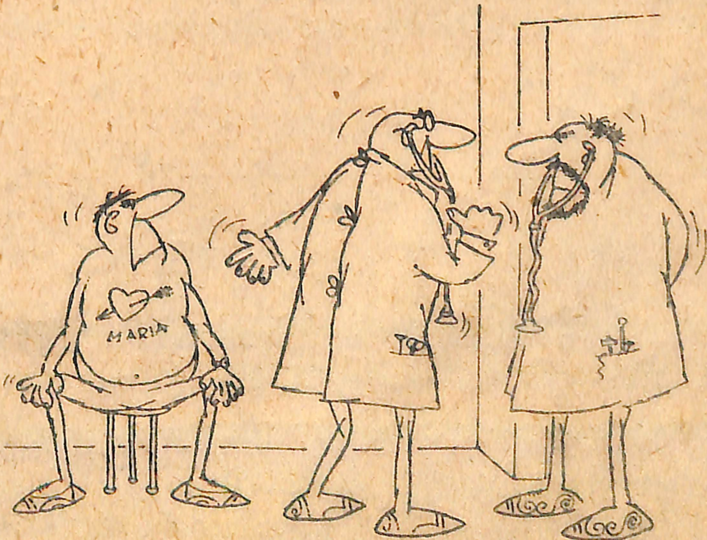
Mesaj!

Sekreter, patronuna telefonla konuştuğu konuyu nakletti:

— Karınız iki yanağınızdan öpüyor!...

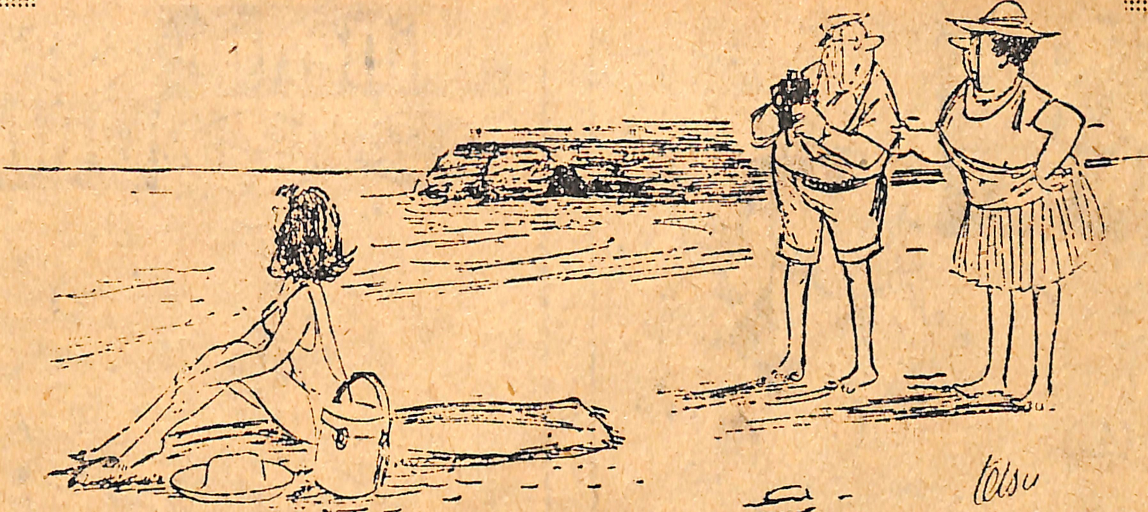
O sırada meşgul olan patronu cevap verdi:

— Şimdi not edin... Bir saat sonra gelsin lûtfen!...

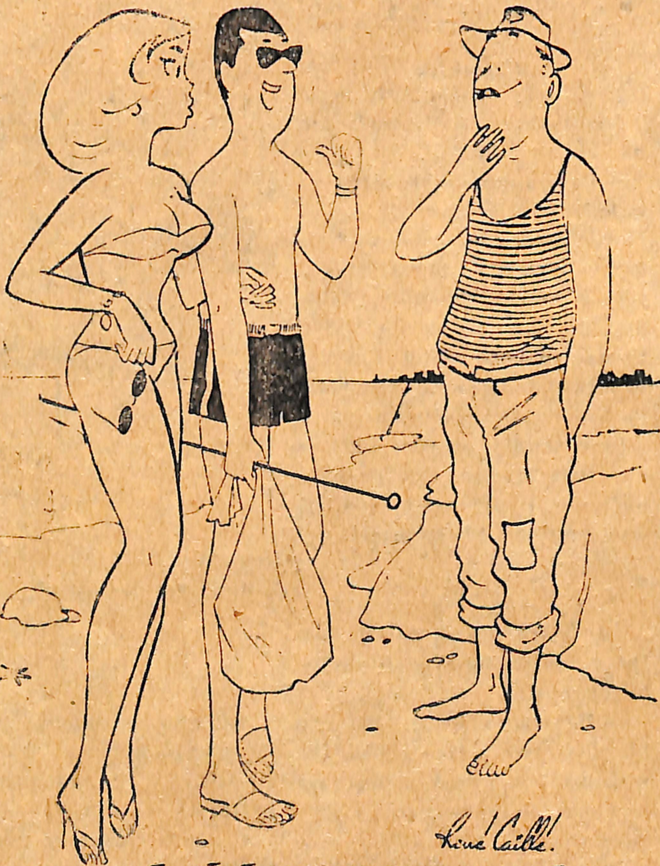

— Gel üstad, gel... Herifin iki kalbi var!...

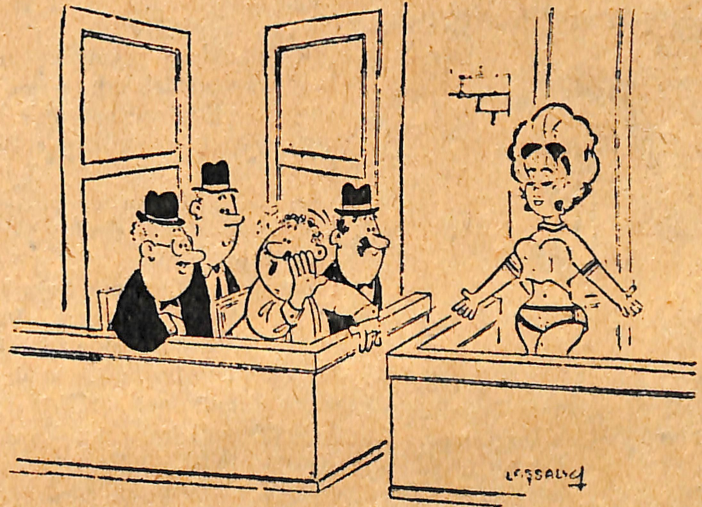
Dünya KARİKATÜRLERİ

–HİDDETLENME KARICIĞIM, MAYO FOTOĞ-
RAFLARI KOLEKSİYONU YAPIYORUM...

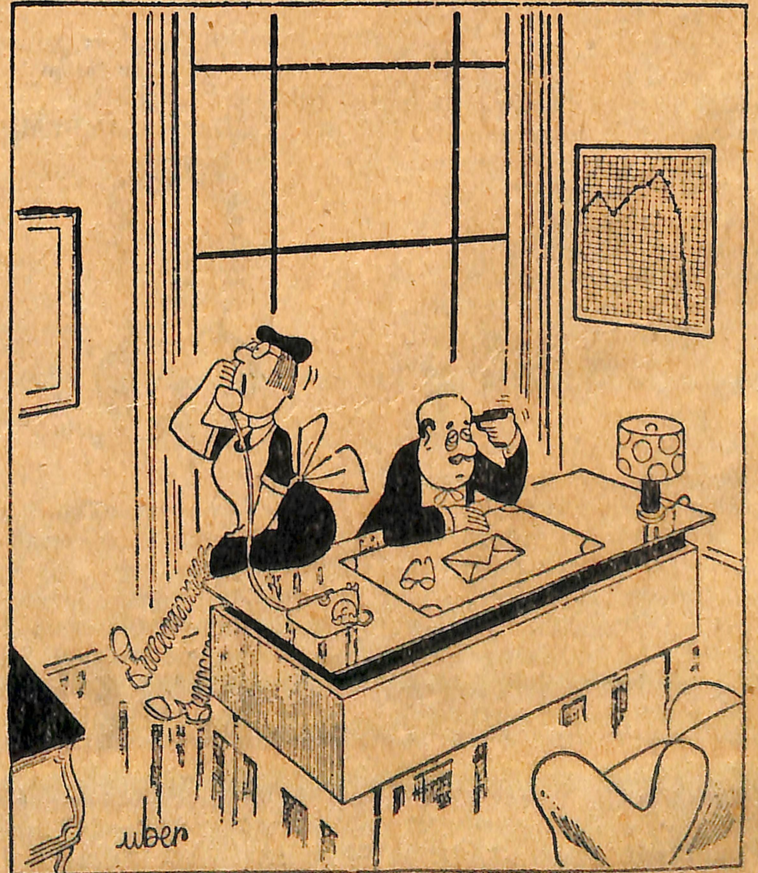
–BU İNCİYİ NEREDE BULDUN ?
–MİDYE TARLASINDA...

–DİKKAT!.. SABAH JİMNAS-
TİĞİNE BAŞLADI...

–AMAN KIMILDANMA KARICIĞIM, RESMİNİ
GÖREN VALLAHİ DENİZ KIZI SANACAK...

–İŞ BULMA EVİ Mİ ? İYİ BİR YER ARIYORUM,
BİR DAKİKA SONRA BOŞTA KALACAĞIM...

HER AYIN 15 İNDE 15 İKRAMİYE

PİVALE MAKARNASI

paketlerinden keseceğiniz 5 adet Aşçıbaşı resmini açık adresinizle (Posta Kutusu 825 - İzmir) Adresine yollayıp ikramiye çekilişine katılınız. 16

Reklamcılık. 1340/46

TÜRK MİZAHININ ŞAHESERİ

ZÜBÜK

Kağnı gölgesindeki it

AZİZ NESİN

Karikatür Yayınevi — Cağaloğlu, Gazi Sinan Paşa Sok. No. 12 İSTANBUL

AK. 47

Yusuf Ziya Ortaç'ın Eserleri:

Politika Edebiyatımızın Şaheseri:

Gün Doğmadan

Yusuf Ziya Ortaç, Akbaba'da çıkmış başyazılarının en güzellerini bu kitapta toplamıştır.

Fiatı 5 Lira

En güzel Türkçenin en güzel romanı:

GÖÇ

Bu romanın birinci baskısı yirmi günde satılıp bitmiştir. İkinci baskısı çıktı. En iyi kâğıt, en temiz baskı

Fiatı 5 Lira

Bir varmış, bir yokmuş:

Portreler

Mevcudu hiç kalmamıştır.

İKİNCİ BASKI:

Birçok yeni ilâvelerle yapılacak

AK· 48

Akbaba

–BU TARAFTA ÇOK BALIK VAR GALİBA, ÜSTÜSTE YIĞILMIŞLAR...

–İŞTE DAVETLİLERİMİZ GELMEYE BAŞLADI...

YAZISIZ

DALGA